

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 11 Ἰουνίου 1851.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ.

[Συνέχεια Ἀριθ. 7.]

Μετὰ Χριστόν.

595. Κυπριανός Β'. Ἄνθρωπος ἐνόστιμος. Ἐπὶ τούτου ἐπέβη τῆς αὐτοκρατορίας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Φωκάς, φονεύσας πέντε τὸν δαυαχὴ Μουρικιον, καὶ ὑποκινούμενος εἰς τούτου ἐκ τῆς Δύσεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Φωκάς δὲν ἐπέδωκεν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Παπᾶ Ῥώμης, καὶ τοὶ κολοκυβῆεις ὑπ' αὐτοῦ.
606. Θωμάς Α'. Οὗτος ἐτίθει τρέκλιον ἐπίσταμον, τὸ λεγόμενον Θωμαΐτην, ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ, ὅπου ἔθετο τὴν τοῦ Πατριαρχείου Βιβλιοθήκην.
610. Σέργιος Α'. Οὗτος ἐστεφάνωσε τὸν αὐτοκράτορα Ἡράκλειον, νικητὴν καὶ διάδοχον τοῦ Φωκά.
629. Πύρρος Α', αἰρετικὸς μονοθελετής. Ἐπὶ τούτου θανόντα τὸν Ἡράκλειον, διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος Δ', τὸν ὁποῖον μετὰ τινος μῆνας, φονευθέντα διὰ φηρμύκου, διεδέχθη ὁ ἑτερομήτριος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἡρακλειωνάς, ὁστις ὁμοίως μετὰ τινος μῆνας ἀπεδιώχθη καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον Κώστας ὁ τοῦ Κωνσταντίνου υἱὸς, μονοθελετής καὶ αὐτὸς, πολλὰ καταπονήσας τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐφυγαδευθὴ δὲ καὶ ὁ Πύρρος ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ὡς συνειδίως τὴν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου παρὰ τῆς μητρικῆς ἐπιδοσὴν.

Μετὰ Χριστόν.

641. Παῦλος ὁ Β', κοκκόροπος ἄνθρωπος καὶ θερμὸς προστάτης τῶν Μονοθελητῶν.
655. Πύρρος ὁ Β', ἀποθανὼν μετ' ὀλίγον.
- Πύρρος ὁ Αἰρετικὸς, πρεσβύτερος καὶ κατ' ἄλλους δάκτυλος, καὶ αὐτὸς Μονοθελετής.
667. Θωμάς Β'. Ἐπὶ τούτου φονεύεται ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας ὁ αὐτοκράτωρ Κώστας, καταλιπὼν διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον Πωγωνάτον, βασιλεὺς ὀρθόδοξον.
669. Ἰωάννης Ε', μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῷ Φιλίππου τοῦ Κυπρίου καταλόγῳ.
674. Κωνσταντῖνος Α'.
676. Θεόδωρος Α', ὑποπίτος κατὰ τινος ἡ ἄστατος περὶ τὸ φρόνημα τῆς Ὀρθοδοξίας.
678. Γεώργιος ὁ Κύπριος, Πατριάρχης σοφὸς καὶ γενναῖος, ἐφ' οὗ συνοιθροίσθη τῷ 680 κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει ΣΙ' Οἰκουμένη Σύνδος κατὰ Μονοθελητῶν, ἥτις ἀνεθεμάτισεν ὡς αἰρετικούς τούτους Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχας Σέργιον, Πούλον, Πύρρον καὶ Πέτρον καὶ τὸν Ῥώμης Πάπαν Ὀνώριον καὶ τὸν Ἀντιοχείας Μακκαριον καὶ ἄλλους. Διέπρεπον δὲ ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ αὐτὰς τε ὁ Πατριάρχης Γεώργιος καὶ Στέφανος ὁ Ποντηρακλείας φωστὴρ, καὶ Ἰωάννης Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος καὶ ἄλλοι σοφοὶ καὶ πολυμαθεῖς ἄνδρες. Παρόντες εἰς τὴν Σύνοδον τούτη ἦσαν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ τότε Πάπα Ῥώμης Ἀγάθωνος, ὅστις γράφων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα συγκαταδικάζει τὸν ἀναθεματισθέντα Πάπαν Ὀνώριον, τὸν ὁποῖον

Μετά Χριστόν

ὅμως τολμῶσιν οἱ Λατῖνοι συγγραφεῖς νὰ δογματίζωσιν ἀθῶον χάριν τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευμένης παπικῆς ἀναμωρτησίας, μὴ σεβόμενοι τὰς παμφήφους ἀποφάσεις τῆς ἁγίας ταύτης Συνόδου καὶ ἀποδεικνύοντες οὕτως ἀνοήτως ἀμαρτωλοὺς τοὺς Πάπας ἐκείνους, οἵτινες κατεδίκασαν πανδήμως οὐ μόνον τὸν Ὀνώριον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν εἰδωλολατρήσαντ᾽ Ἰάπαν Μαρκελλίνον, καὶ τὸν ἀρειανίσαντα Ἰάπαν Λιβέριον, καὶ ἄλλους πολλοὺς Πάπας καταδικασθέντας καὶ ὑπὸ διωγῶν Συνόδων.

683. Θεόδωρος Α', τὸ β'. Ἐπὶ τοῦτου θανόντα τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον Πρωγωνάτον διαδέχεται ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰουστινιανὸς ὁ μετὰ ταῦτα Ρινότμητος, ἔσχατος τῆς Ἡρακλείου γενεᾶς βασιλεύσας.

686. Παῦλος Γ'. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου συνεκάλεσεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὁ Ρινότμητος τῷ 691 τὴν λεγομένην ἐν Τρούλω πενθέκτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀπλῶς τοῦ ὑστερημάτος τῆς πέμπτης καὶ ἕκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ διὰ τοῦτο συναριθμουμένη μετὰ τῶν δύο αὐτῶν.

693. Καλλίνικος Α'. Ἐπὶ τούτου ὁ πατριάρχης Λεόντιος ἐκθρονίσας τὸν Ἰουστινιανόν, ἐξώρισεν εἰς Χερσῶνα, κόψας αὐτοῦ τὴν βίνα, διὸ καὶ ὠνομάσθη Ρινότμητος ὁ Ἰουστινιανός. Τὴν δὲ βασιλείαν παραλαβὼν ὁ Λεόντιος τῷ 695, ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ ὑπὸ Ἀψιμάρου, τοῦ ἱππονομασθέντος Τιβερίου, ἀδελφοῦ τοῦ Πρωγωνάτου τῷ 698. Τοῦτον δὲ τὸν Τιβέριον ὁ Ἰουστινιανός, φυγὼν ἐκ τῆς εἰρκτῆς καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐθανάτωσεν, ἑμοῦ δὲ καὶ τὸν Λεόντιον καὶ ἀνέλαβε τὸν θρόνον. Τὸν δὲ Καλλίνικον, ὡς συνεργὸν τῆς ἀποστασίας, τυφλώσας, ἐξώρισεν εἰς Ρώμην, ἴσως καθὼ ὑποκινούμενον ἐκεῖθεν.

705. Κύρος ὁ Ἐνάρετος, πρῶτον ἀσκητὴς περὶ Ἀμαστριν τῆς Περλαγονίας. Οὗτος προεῖπε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ παύσῃ τὴν κατὰ τῶν Χερσονητικῶν ὀργὴν αὐτοῦ, οἵτινες ἐπεβουλεύθησαν αὐτὸν ἐξόριστον ὄντα, καὶ διὰ τοῦτο μνησικακῶν ὁ αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὸν θρόνον, κατέσφαζεν αὐτοὺς, φεισάμενος τῶν παιδίων. Διὰ τὴν ὠμοτάτην ταύτην πράξιν λοιπὸν μισηθεὶς ὁ Ρινότμητος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου καὶ τοῦ λαοῦ, κρημνίζεται ἀπὸ τοῦ θρόνου, ἀνηγορεύθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ αὐτοκράτωρ τῷ 711 ὁ ὄρχιναύαρχος Βασίλειος ὁ Φιλιππικός, ὁ καὶ Βαρδάνης, ὅστις ἐθανάτωσε τὸν Ἰουστινιανόν καὶ τὸν τούτου υἱὸν Τιβέριον. Ἐπειτα δὲ, Μονο-

Μετά Χριστόν.

θελήτης ὢν τὴν αἵρεσιν, ἐξώρισεν τὸν εὐσεβεῖ Πατριάρχην.

711. Ἰωάννης ΣΓ', λείψανον καὶ οὗτος ξηρὸν τῆς ἤδη σαπρωθείσης αἵρέσεως τῶν Μοιθελητῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φιλιππικός ἐσπευδε ν' ἀναστήσῃ τὴν αἵρεσιν ταύτην, δαπανῶν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀσώτως τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ Σύγκλητος κατετίθεισιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ τυφλωθέντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐξώρισεν. Ἀνηγορεύθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ αὐτοκράτωρ ὁ ἀρχιγερματεὺς Ἀρτέμιος, μετανομασθεὶς Ἀναστάσιος Β', ὅστις Ὀρθόδοξος ὢν, ἐξεθρόνισε καὶ ἐξώρισεν τὸν αἰρετικὸν Πατριάρχην Ἰωάννην.

714. Γερμανὸς Α', πρῶτον Κυζικίου Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐπ' ὀρθοδοξίᾳ καὶ βίου ἀγιότητι καὶ λόγων δυνάμει ἐπισημώτατος. Ἐπὶ τούτου παραιτεῖται τῆς Βασιλείας ὁ Ἀναστάσιος, διαδέχεται δὲ τοῦτον ἄκων Θεοδοσίας ὁ Ἀδραμυττηνός, ὅστις μετὰ δύο ἔτη παρητήθη καὶ αὐτὸς εἰς Λέοντα τὸν Ἰσαυρον τῷ 717. Οὗτος ὁ Λέων, ὁ καὶ Κόνων ἐπικαλούμενος, ἐκίνησε τὸν κατὰ τῶν εἰκόνων διωγμόν, σκληρότατον καὶ τυρανικότατον, καθ' ὃν ἐκάθησαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Βυζαντίου μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ τοῦ Σχολάρχου, [ὅστις ἐπωνομάζετο Οἰκουμενικός Διδάσκαλος], καὶ ἡ μεγάλη Βιβλιοθήκη, ἐν ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπῆρχεν ἡ τοῦ Ὀμήρου Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια γεγραμμένη χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ δέρματος ὄφως ποδῶν 120 τὸ μῆκος. Ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ τούτου οἱ Αἰγαιοπελαγίται νησιῶται ἀνεδείχθησαν γενναῖοι ζηλωταὶ τῆς πατριῶς Ὀρθοδοξίας. Ἀντίστη δὲ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τοῦτον ἀνδρικῶς ὁ αἰετὶμος Γερμανός, μυρία παθῶν καὶ βραπισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐκβληθεὶς τῆς Πατριαρχείας τῷ 730. Τοῦ ἁγίου τούτου πατρὸς σώζονται λόγοι διάφοροι, καὶ μελωδικὰ Τροπάρια καὶ ἄλλα συγγράμματα, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴν μνήμην αὐτοῦ.

730. Ἀναστάσιος ὁ Εἰκονομάχος, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ὀρθῶς ὁ Κάλλιστος ὠνόμασε πτωσιν, ἀντιπατικῶς. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ αἰρετικὸς αὐτοκράτωρ Λέων, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος ἐπωνομαζόμενος καὶ Καθεβαλίνος, εἰκονομάχος καὶ οὗτος, ὠμότερος τοῦ πατρὸς. Τούτου δὲ τοῦ Κοπρώνυμου τὸ δεύτερον ἔτος βασιλεύοντος, Ἀρτάβαζος ὁ γυναικάδελφος αὐτοῦ ἐπαναστὰς ἀναγορεύεται Αὐτοκράτωρ, συμπαραλαβὼν κοινὸν τῆς βασιλείας καὶ Νικηφόρον τὸν ἀ-

Μετά Χριστόν.

δελφὸν τοῦ Κοπρώνυμου. Ὁ Ἀρτάβαζος ἦτον Ὀρθόδοξος, ὑπεραπιστῆς τῶν εἰκόνων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὑπερισχύσας ὁ Κοπρώνυμος, τὸν μὲν ἀδελφὸν συλλαβὼν ἀπεκεφάλισεν, ὁμοῦ καὶ τὸν Νικήταν, υἱὸν τοῦ Ἀρταβάζου αὐτὸν δὲ τὸν Ἀρτάβαζον ἐτύφλωσε. Τὸν δὲ Πατριάρχην καὶ φίλον αὐτοῦ Ἀναστάσιον, ὡς συνευδοκήσαντα εἰς τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Ἀρταβάζου, δείρας ἰσχυρῶς κοί καθίσας ἐπὶ ὄνου περιεπόμπησεν εἰς τὰς λεωφόρους, μετ' ὁ ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν Πατριάρχην, ὡς αὐτοῦ ὁμόφροντα εἰκονομάχον.

754. Κωνσταντῖνος Β', καθηρημένος, πρῶτον Σουλίου ἐν Παμφυλίᾳ Ἐπίσκοπος, εἰκονομάχος καὶ αὐτὸς καὶ ἀμαθής, γενόμενος καὶ φίλος καὶ σύντεκνος τοῦ Κοπρώνυμου, ὅστις μετὰ 10 ἔτη ἔδειρε καὶ τοῦτον καὶ περιεπόμπησεν ἐπὶ ὄνου, ὡς ἔπραξε πρὸς τὸν Ἀναστάσιον, καὶ τέλος ἀπεκεφάλισεν εἰς τὸ κυναγιεῖσιον, ὑβρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς λέγουσι.

766. Νικήτας ὁ Ἐκτομίας, καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος καὶ ἀρχιγερματεὺς. Ἐπὶ τούτου ἀποθανόντα τὸν Κοπρώνυμον τῷ 775 διεδέχθη ὁ υἱὸς Λέων ὁ ἐκ Χαζάρας, πρώτης γυναικὸς τοῦ Κοπρώνυμου, θυγατρὸς δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τῶν Ἀβάρων. Ὁ Λέων οὗτος λέγεται καὶ Πυρρογεννήτος. Τούτου δὲ ἀποθανόντος τῷ 780 διαδέχεται τὴν αὐτοκρατορίαν ὁ ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος ἀνήλιξ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Εἰρήνης, δευτέρας τοῦ Κοπρώνυμου γυναικὸς, Ἀθηναίας τὴν πατρίδα.

780. Παῦλος Δ', Κύπριος τὴν πατρίδα, ἀνὴρ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος, ἀλλὰ δειλὸς, παραιτηθεὶς καὶ ἐγκαταβιώσας εἰς Μοισαστήριον.

785. Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος καὶ ὀρθοδόξοτατος, πρῶτον Μυστικὸς Σύμβουλος τῆς αὐτοκρατορίας. Οὗτος δὲν ἐδέχθη τὴν πατριαρχειᾶς πρότασιν, πρὶν ὑπεσχεθῆ ἡ αὐτοκρατορίσασ Εἰρήνην Συνόδου συγκροτήσιν, διὰ τὴν καθυσύχασιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω συνθηραίσθη τῷ 787 ἐν Νικαίᾳ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἣτις ἐπεκύρωσε τὴν προσκύνησιν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἀλαθηνματίσασα τοὺς Εἰκονομάχους. Ἡ Ἐκκλησία τιμὰ ὡς ἁγίον τὸν Πατριάρχην τοῦτον. Ἐπ' αὐτοῦ διεδέχθη τὴν αὐτοκρατορίαν Νικηφόρος Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Γενικῶν.

806. Νικηφόρος Α', ὁ ἀγιώτατος, ὁ συγγραφεὺς Χρονικῶν καὶ ἄλλα πάμπολλα συνταγματα Ἐκκλησιαστικὰ καὶ μάλιστα κατὰ τῶν Εἰκονομάχων ἀναίεσις ἀναντιρρήτους. Οὐδεὶς τῶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ Χρυσοστόμου Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν ὑπῆρξε τοσοῦτον εὐφραδής, πολυγράφος, διδασκαλικός, εὐσεβέστατος καὶ εὐφυῆς ἀνὴρ, λο-

Μετά Χριστόν.

γόμενος ἐν τοῖς μεγάλοις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας διδασκαλοῖς. Ἐπὶ τούτου φρονευθέντα τὸν αὐτοκράτορα Νικηφόρον ὑπὸ τῶν Βουλγάρων διαδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σταυράκιος καὶ μετὰ 2 μῆνας παραιτηθεὶς τοῦ θρόνου γίνεται μοναχός. Διαδέχεται δὲ αὐτὸν Μηχαὴλ ὁ Κουρονπαλάτης [Ἀυλάρχης δηλαδὴ], ὁ Παγγαβαῖος καὶ βαρβαρικότατος Παγγαβῆς, ὄνομα καὶ γένος Ξενικόν. Οὗτος δὲ πάλιν μετὰ δύο ἔτη ἐβιάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ τέλος τῷ 813 ἐπιβαίνει τοῦ θρόνου Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ καὶ Χαμαιλέων, ἐπιλεγόμενος, διὰ τὸ χαμηλὸν τοῦ ἀναστήματος. Ἄνθρωπος ἀγροίκος, πολλὰς ἔχων κακίας βαρβαρικὰς καὶ τὴν Εἰκονομαχίαν. Κινεῖται λοιπὸν πάλιν ὁ κατὰ τῶν εἰκόνων διωγμός, ὅθεν καθαιρεθεὶς ὡς μὴ ὁμοφρονῶν ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος, ἐξορίζεται εἰς Προκόννησον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ μακάριος.

815. Θεόδοτος ὁ Μελησσινός, ὁ καὶ Κασσιτεράς [δηλαδὲ Γαυωτῆς] ἀπὸ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ τέχνης. Ἄνθρωπος ἀμαθής καὶ εἰκονομάχος, ὁ ὑποσκελίσας τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην. Ἐπὶ τούτου τῷ 820 φρονεῖται μὲν Λέων ὁ Ἀρμένιος, διαδέχεται δὲ τὴν αὐτοκρατορίαν Μηχαὴλ ὁ Τραυλὸς ὁ καὶ Ἀμοραῖος, ἡ Ἀμορίτις λεγόμενος (ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πατρίδος Ἀμορίου, πόλεως τῆς Φρυγίας), ἄνθρωπος ὠμὸς, ἀπαταῖων καὶ εἰκονομάχος.

821. Ἀντώνιος Α', ὁ Βυρσοδέψης ἡ Κασσυμακτῆς [ἀπὸ τοῦ κασσύματος ἡ καττύματος, ἦτοι πάτου, ἰγναρίου, τοῦ ὑπὸ τὰς πτέρνας τῶν ἐμβάδων προσραπτομένου δερματίου], εἰκονομάχος καὶ αὐτὸς. Ἐπὶ τούτου θανόντα τὸν Μηχαὴλ Τραυλὸν διαδέχεται ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόφιλος τῷ 829, αὐτοκράτωρ καὶ οὗτος εἰκονομάχος.

832. Ἰωάννης ὁ Σύγκελος, καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος καὶ φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Θεοφίλου. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανεν ὁ Θεόφιλος, καὶ διεδέχθη τὴν αὐτοκρατορίαν ὁ τοῦ Θεοφίλου υἱὸς Μηχαὴλ, ὁ μετὰ ταῦτα Μέθιος ἡ Μεθυστῆς ἐπωνομασθεὶς, τῷ 841, παῖς ἔτι ὢν, ἐπιτροπεύομενος ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας. Αὕτη ἐξεθρόνισε τὸν Πατριάρχην τοῦτον, ὡς αἰρετικόν.

842. Μεθόδιος ὁ Ὁμολογητῆς, πρῶτον Κυζικίου Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ τὰ θεῖα σοφός καὶ πεπαιδευμένος καὶ ἐνάρετος, πολλὰ δεινὰ παθῶν πρότερον ἐκ τῆς μανιώδους τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου δυσσεβείας, ὡς ὑπεραπιστῆς τῶν εἰκόνων. Ἐπὶ τούτου λοιπὸν καὶ τῆς αὐτοκρατορίσσης Θεοδώρας, γενομένης Συνόδου, ἀνεστηλώθησαν πάλιν αἱ σεπτὰ εἰκόνες, καὶ ἔπειτα διαβίβη ἡ ἐορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου κατὰ τινας ἐραπίσθη πρῶτος ὁ τῶν Βουλγάρων ἡγεμὸν Βύργιος, γενόμενος χριστιανὸς ἅμα εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Δευτέρας

Μετὰ Χριστόν.

Παρουσίας. Ἐβαπτίσθη δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαήλ, ὡς καὶ ὁ τοῦ Βουγόρειου διαδύχος Συμαίων μετέπειτα.

[Κατόπιν.]

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

Οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοι καὶ νομοθέται ἔκριναν τὴν μουσικὴν μέρος ἀναγκαῖον τῆς ἀνατροφῆς, ὡς ἰκανὴν νὰ μελάσῃ τὰς ἀγριότητας τῆς ψυχῆς, καὶ νὰ βυθμύξῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐσημωσίαν, ὡς λέγει ὁ Πλάτωνος ἄρχος. Τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἑλλήνων εἰκότως μέλει στα πάντα ἐμέλησε πεπαιδεύσθαι μουσικῆν. Τῶν γὰρ τῶν τὰς ψυχὰς δοῦναι δεῖν διὰ μουσικῆς πλάττειν τε καὶ βυθμύξιν ἐπὶ τὸ εὐσημῶν, χρησίμου δὲ λονότι ὑπακούουσι τῆς μουσικῆς πρὸς πάντα καὶ πάσαν ἐσπιδασμένον πράξιν. προηγουμένως δὲ εἰς τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους. Οὐλύβιος ἀποδίδει τῶν Ἀρκάδων τὴν ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον παιδιόθεν ἐξαιρετον σπουδὴν τῆς μουσικῆς ὅλοι, ἐκτὸς μιᾶς Ἀρκαδικῆς πόλεως τῶν Κυναθίων, τῶν ὁποίων τῆς θηριωδίας αἰτίαν λέγει, ὅτι κατεφρόνησαν ὅλως τὴν μουσικὴν. Καὶ ἄς μιν ἀπορήσῃ τις, ὅτι εἰς ἀνατροφὴν πτωχῶν παίδων συμβουλεύω μουσικὴν. Ἄπορον δικαίως ἤθελε φανῆν, ἂν συνεβούλευον τὴν τελειάν καὶ πολυδάπανον μουσικὴν. Ἀλλὰ πρῶτον εἰς τίνα δὲν εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐκ τῶν πενήτων, καὶ ἐξαιρέτως ἐκ τῆς ταξέως τῶν γεωργῶν, πολλοὶ ἔχουσι καθεὶς τὴν λύραν τοῦ Ἄρκαϊ νὰ μαθητεύωσι νὰ λυρίζωσι τὰ τέκνα τῶν ὀλίγων ἀρμονικώτερα, ἔπειτα οἱ λυρίζοντες δὲν περιορίζονται εἰς μόνον τὸ δοξαῖον, οὐδὲ λυρίζουσι μόνον, ἀλλὰ λυρίζουσιν. Πόσον δὲν ἤθελον προεξέσθαι ὠφέλειαν εἰς τοὺς πτωχοὺς οἱ παιδεύται αὐτῶν, ἂν εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνοήτων καὶ πολλάκις ἀσίμων τραγωδιῶν, ἐσύνθεταν διὰ τὰ πτωχὰ παιδιάρια ὑμῶς εἰς τὸν θεόν, καὶ τραγῳδία τοιαῦτα, ὅποια νὰ κρύπτωσιν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τὸ κάλκιμα, ἠλικὴν τινα παραίνεσιν!

Ἀλλὰ τοιαῦτα καλά πρέπει νὰ περιεμένωμεν ἀπὸ τὸν πολυπλασιασμὸν καὶ τὴν τελειωτέραν διδάξιν τῶν Σχολείων μας. Πρέπει νὰ τὰ προσμένωμεν, διὰν καταστήσωμεν καὶ ἡμεῖς παιδευτήρια ἐξαιρέτα τῆς ἀνατροφῆς τῶν πτωχῶν, ὡς τὸ φιλεμπεργικόν. Οὐ Σωκρατικὸς οὗτος Φελλεμπεργός, παιδευτὴς τῶν πτωχῶν παιδιῶν, ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν πείραν, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι δι' ὅλα τὰ νεαρὰ παιδιά μέσον ἰσχυρὸν πολιτισμοῦ, καὶ κοινωνίας, μέσον ἐπιτηδεῖον νὰ συνεθίζῃ καὶ κανονίζῃ τὸν βίον των, καὶ μετ' ἡσυχίας ἀρμονίας νὰ συνεργάζωνται, νὰ μετριάξῃ τὰς ἀσθένους ὀφθαλμοὺς, νὰ καθαρῖξῃ τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητά, καὶ ν' ἀναείρῃ αὐτὴν εἰς ὑψηλὰς γνώσεις, χρῆσιμεῖ κυρίως νὰ ἡμεράνη καὶ καταπαίη τὰ πάθη νὰ εὐφραίνῃ τὴν καρδίαν πρεπωδέστερον, καὶ τὰ μαλακύνῃ τὴν σκληρότητα τῆς φύσεως ἐκείνων, μάλιστα τῶν παιδιῶν, ὅσα ἔλαβεν εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ψωμιζήτων.

ΚΩΡΑΗΣ.

Σημειώσεις ἀναγκαῖαι. Ὁμοίωται καὶ παρατηρήσεις αὐταὶ τοῦ ἀοιδίμου Κωραῖ. Ὁμοίως παιδῶντες καὶ οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες κατέταξαν ἐν τοῖς Μύθοις καὶ τὴν μουσικὴν, ἐννοοῦντες οὕτην ἀναγκαῖον, καὶ ὡς εἶπεν, καθολικὸν τῆς ἀγαθῆς ἀνατροφῆς μάθημα. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ μουσικὴ εἶναι μέσον τι καὶ ὀριστικὸς ἢ τελικὴ τοῦ ἀνθρώπου ὠφέλεια. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνθρωπότης, μὴ νοοῦσα τὸν σκοπὸν καὶ τὴν κατάλληλον χρῆσιν τῶν μέσων πολυλάκει, μηδὲ φροντίζουσα περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ζητουμένων ὠφελειῶν, ἐμφιλίχεται εἰς τὰ μέσα κατ' ἡδονὴν, ἀμελοῦσα τὰ ἐπέκεινα, ὡς πράττει καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς, καὶ ἐπὶ τῶν θερησκευτικῶν παραγγελμάτων, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, ἐγκαταλείπουσα τὸν ὠφελίμον σκοπὸν διὰ κατάρχεσιν τοῦ μέσου, ἔπειτα ὅτι συμφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἢ νὰ μὴ διατρίβῃ ποτὸς εἰς τὰ μέσα ἐκεῖνα, [τὰ ὅποια μὴ ὄντα μόνον καὶ ἀπαρατήτως ἀναγκαῖα πρὸς ἐπιτυχίαν τινὸς ἀνθρωποφιλῶς σκοποῦ, ἐπιδύχονται συνήθως τὴν κατάρχεσιν, ὡς ἡδονικὰ καὶ ἀπαιτητὰ, ἢ κανὴ ἀνθρωπότης νὰ μεταχειρίζεται καὶ ταῦτα θαρραλῶς, ἀφοῦ ὅμως ἀσφαλῶς προηγουμένως δι' ἄλλων σφῶν μέσων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κοινωφελῶς σκοποῦ, ὅσον διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς νομοθεσίας κτλ.

Ἰδίως δὲ λέγομεν περὶ τῶν νέων Συμαίων, ὡς καὶ ἄλλων Ἑλλήνων, ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν χρῆσιν, ἀλλὰ εἰς τὴν κατάρχεσιν τῆς μουσικῆς, ὡς καὶ οἱ Ἑταλοὶ. Ἀλλ' οὕτοι καὶ ἂν ζυμνῶνται κατ' ἄλλα τινὰ, ἔχουσι κἀν τὴν δοξάν, ὅτι διδάσκουσι τὴν μουσικὴν εἰς τὰ ξένα ἔθνη, ἔχοντες καὶ τὴν ἐντεύθεν μεγάλην χρηματικὴν ὠφέλειαν· οἱ δὲ Ἕλληνες ἀντὶ δόξης κερδαίνουσιν ἀδοξίαν καὶ ποικίλην ζημίαν ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν ἀναγκαίων σπουδασμάτων, γινόμενοι καὶ καταγέλοστοι, ὅτι ἀντὶ τῆς ἀπλοικῆς μὲν ἀλλ' ὀσμῆς καὶ ὠραίας αὐτῶν μουσικῆς ἐθνικῆς, σωζομένης ἐκ παλαιῶν κατὰ μέγα μέρος, προτιμῶσι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὴν ζήτην καὶ ἄσμενον καὶ ψιμμυθιωμένην τῶν ἀλλοφύλων.

Π.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

Λέων ποτὲ πεινῶν ἐπὶ θήραν ἐξῆλθε, καὶ τῆδε κἀκεῖσε πλανώμενος εὐρίσκει κατὰ τύχην κόρην καλλίστην καὶ γάμου ὠραίαν. Ἰπὸ δὲ τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεὶς, τὴν χεῖρα τῆς κόρης ζητεῖ εἰς ἐνδειξιν καὶ βεβαίωσιν συγκαταθέσεως εἰς γάμου κοινωνίαν. Ἀλλ' ἡ φρόνιμος κόρη, μόλις ἀπὸ τοῦ φόβου συνελθοῦσα, ἐνθυμῆται τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἔχρησ', καὶ εἰς αὐτοὺς μόνους ἀνατίθει τὴν ψῆφον. Προσέρχεται λοιπὸν ὁ λέων πρὸς τὸν πατέρα, καὶ λόγους μετ' αὐτοῦ συνάπτει πρὸς γάμον. Ἐρχομαι, λέγει, πρὸς σὲ ζητῶν εἰς γάμον τὴν συγγαμῆρά σου· ἔχεις δὲ ἔδνα τῆς κόρης τὴν βίωμν μου, τὸ κάλλος μου, τὴν ταχύτητά μου, καὶ τὰς καθημερινὰς ἀγίας μου.

Τὸ δὲ μέγιστον, ἔχεις γάμβρον βασιλέα τῶν ἐπὶ γῆς

θηρίων τὸν λέοντα. Ἐννεῖς λοιπὸν ὁποῖου κηδεστῆς θέλεις ὀνομασθῆ. Ὁ δὲ πατήρ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠρνήθη ὑπὸ φόβου τὸν γάμον, ἐσκέφθη δὲ ὅπως ἀφαιρέσῃ τὰς σπαρκετικὰς τοῦ γάμβρου ὀπλάς. Ναι, καλέ μου γάμβρε, ἀποκρίνεται ὁ πατήρ· καὶ τὸ κάλλος σου ἐξαίρετον, καὶ ἡ βίωμν σου θαυμασίη, καὶ ὅλος εἶσαι ἄξιος βασιλείσης μνηστῆς. Ἀλλὰ βλέπεις καὶ σὺ πόσον ἡ κόρη εἶναι ἀπαλή, καὶ γυνὴ, ἐνὶ λόγῳ, καὶ πόσον φοβεῖται τὴν παρουσίαν σου. Οἱ ὀδόντες σου εἶναι φρίκη· οἱ ὄνυχές σου, τρομέας, καὶ μάλιστα ἀσχημίζουσι καὶ ἀγριαίνουσι τὴν ἐξαιρετὴν σου λοιπὴν καλλονὴν. Ἄν ὅμως χάριν αὐτῆς τῆς κόρης ἐκλύψῃς μὲν τοὺς ὄνυχας, ἐκβλήῃς δὲ καὶ τοὺς ὀδόντες σου, τότε τί ἐμποδίζει τῆς κερθένου τὴν καρδίαν; Τότε θέλεις κατασταθῆ ὠραίατατος καὶ ἀσπάσιος. Ὁ Λέων λοιπὸν μὴ ἐνοῶν τὸν δόλον καὶ τὴν ἐπιβουλήν, [διότι ὁ ἔρωσ εἶναι τυφλὸς καὶ καὶ ἀπροβούλευτος], προθύμως ἀπογυμνοῦται τῶν ὄπλων, δι' ὧν καὶ μόνων ἵσχυε. Τότε καὶ ὁ πατήρ γυμνὸν ὄπλων συλλαμβάνει θαρραλῶς τὸν νομίον, καταγελῶν αὐτοῦ τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀθθενίαν, δι' ἣν ὁ πρὶν ἀτίθασος καὶ ἐλεύθερος ὑπογεῖρις ἐγένετο.

Οὕτω δι' ἔρωτα ἀπροβούλευτον καὶ τυφλὸν ἀπόλεσε καὶ λέων τὴν ἐκτουτοῦ ἐλευθερίαν· κόρη δὲ διέφυγε τὴν δουλείαν καὶ κακοδαιμονίαν, ἀναθεῖσα φρονίμως τὴν ἔγκρισιν καὶ ψῆφον εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς.

Κράτης ὁ Θηβαῖος, φιλόσοφος, παρακατέθεσε μέρος μέγα τῆς χρηματικῆς του περιουσίας εἰς τραπεζίτην τινα ἐπὶ τῆ συμφωνίᾳ ταύτῃ. Ἄν τὰ τέκνα του μείνωσιν ἀπαιδεῦτα καὶ ἀμαθῆ, ν' ἀποδώτῃ εἰς ταῦτα τὴν παρακαταθήκην, ἂν δὲ ἐκπαιδευώσιν, τότε νὰ τὰ διανεύμῃ εἰς τὸν λαόν. Διότι ἐγνώριζεν, ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι δύνανται νὰ κερδαίνωσιν ἀσφαλῆστερον καὶ περισσότερα τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀπαιδευτῶν.

Μ Ὡ Μ Ο Σ.

ΜΕΡΟΣ Ε.

Ἡ ἀληθῆς ἱστορία.

(Συνέχεια ἀρ. 6.)

Ἡμεῖς, εἰμεθα ἀδελφοί, εἶπε τότε ὁ Ἀρχίλογος. Σάων ὁ ποτήρ ἡμῶν ἦτο κάτοικος τοῦ Πλανήτου Ἑρμοῦ. Αὐτὸς εἶχε νυμφευθῆ Ἀγλαορωτίδα τὴν μητέρα ἡμῶν, θυγατέρα τοῦ Ἑρσιζένου, κατοικοῦ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ἰδῶν καθ' ὕπνους· φλεγόμενος δ' ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἔφευρε τρόπον, δι' οὗ ἄρβεις ἐνάερος, ἔφθασεν εἰς τὸν πλανήτην τῆς Ἀφροδίτης. Ἐρῶτος λοιπὸν ἐφύρημα εἶναι καὶ ἡ ἀεροβατικὴ μηχανὴ· ἠρώτησεν ὁ γέρον. Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρχίλογος. Δὲν ἐξέρχεις, ὅτι τὰ μεγαλήτερα κτηορῶματα ἐγένοντο δι' ἔρωτα; Βεβαίως ἤκουσες, ὅτι ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέ-

ον· καὶ ὅτι ὁ ἔρωσ πάντων κληίδας ἔχει ἀιθέρος οὐρανίου, πόντου τε, χθονός τε. Τοιοῦτον λοιπὸν καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν ἔχων διδάσκαλον, κατεσκεύασε τὴν ἀεροβατικὴν ταύτην μηχανὴν, καὶ διασχίσας δι' αὐτῆς τὸν μεταξὺ τῶν δύο πλανητῶν αἰθέρα, κατέβη καὶ αὐτὸς, ὡς περ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανὸν ὁ Ἰαπετός, βοηθεῖα τῆς Ἀθηναῆς, εἰς τὸν πλανήτην τῆς μητρὸς ἡμῶν, καὶ νυμφευθεὶς αὐτὴν, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἡ ἀεροβατικὴ αὕτη μηχανὴ ἐπροξένησε θάμβος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλως ὁ πατήρ ἡμῶν ἤθελε φύγει ἄπρακτος· διότι ὡς ἔλεγεν αὐτὸς, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδίτης ἐθεώρουν περιφρόνησιν τὴν ἐκδοσιν συμπολιτικῶς κόρης εἰς κάτοικον τοῦ Ἑρμοῦ.

Πολλοὺς χρόνους μετὰ τοὺς γάμους διήγον εὐτυχῶς εἰς τὸν πλανήτην τοῦ Ἑρμοῦ, ἐμπορευόμενοι μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Ἑρας, ἀλλὰ τέλος καταστρεπτικὸς τις κομήτης, συγκρούσας μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ἀποτεμὼν μέρος αὐτοῦ, ἐβρίψεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως ἤθελε καταταράξει καὶ διασειεῖ, ἂν τὸ τμήμα ἦτο μεγαλύτερον. Κατ' εὐτυχίαν τῆς τότε ἡ Σελήνη δὲν εὐρέθη μεταξὺ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, ἀλλῶς ἂν ἤθελε πέσει τὸ τμήμα ἐπ' αὐτῆς, ἢ ἤθελεν ἐξαφανίσει αὐτὴν καὶ ἤθελε μείνει ἡ Γῆ ἄνευ δορυφόρου. Εἰς εὐτό τὸ τμήμα τοῦ Ἑρμοῦ εὐρέθησαν τότε οἱ γονεῖς ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ σωθέντες, ἐγέννησαν μετὰ ταῦτα ἡμᾶς μόνους. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων ἡμῶν ἐζητήσαμεν τὸ μέρος τῶν πατρικῶν ἡμῶν κτημάτων, τῶν ἐν τῷ πλανήτη τοῦ Ἑρμοῦ ἀποληγθέντων, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑρμοῦ ἠρνήθησαν ταῦτα, ἀνεφίρθημεν εἰς τὸν Οὐρανόν, αὐτὸς δὲ μόλις μᾶς ἀπεκρίθη, ὅτι τότε δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὸ ἀνηκὸν τῆς πατρικῆς ἡμῶν οὐσίας, ἐγκαταλειφθείσης ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅταν διαλθόντες τὴν Γῆν, ἐξετάσωμεν τὰ ἦθη τῶν κατοίκων αὐτῆς, καὶ μετ' ὀφόμενοι τὰ μεμπτὰ, ἐπαινοῦντες δὲ τὰ ἐπαινετὰ ἐκθέσωμεν αὐτὰ εἰς αὐτοὺς πρὸς βελτίωσιν αὐτῶν. Δὲν ἐξέρω, εἶπεν ὁ γέρον, ἂν διηγήσαι μύθους ἢ ἀληθείας. Ἦκουσά ποτε νὰ ὀμιλῶσι περὶ κατοίκων τῶν πλανητῶν, ἀλλ' αὐτοὶ, ἔλεγεν ὁ διηγούμενος, εἶναι ἄλλης τινὸς φύσεως ἄνθρωποι. Οἱ κάτοικοι τῶν πλανητῶν, καθὼς ἐκεῖνος ἔλεγεν, ἔχουσι χεῖρας ἑκατὸν, καὶ τόσον μακρὰς, ὥστε καὶ τὴν Σελήνην δύνανται νὰ φθάσωσιν. Οἱ πόδες αὐτῶν ὁμοίως εἶναι τόσον ὑψηλοὶ, ὥστε μόλις ὁ ἐν ἡμῖν ὑψηλότερος ἀνὴρ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ γόνυ αὐτῶν. Εἰς τοὺς πλανήτας ἀκόμη, ἔλεγεν, ὅταν ὀμιλῶσι τὸν χειμῶνα, οἱ λόγοι πηγνύμενοι διὰ τὸ ψῦχος δὲν ἀκούονται τότε ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν ἀνοιξιν, ὅτε γίνονται καὶ αἱ ἀποκρίσεις.

Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρχίλογος, ὅχι ὅμως μόνον αὐτὰ, ἀλλ' ἀκόμη περισσώτερα διηγείτο ὁ πατήρ ἡμῶν. Ἡ γῆ τῶν πλανητῶν, ἔλεγεν αὐτὸς οὐτομάτως φέρει τὰ δέοντα. Ἐκ πάσης χαράδρας βέει ἄφθονος οἶνος, οἱ δὲ ἄρτοι μάχονται περὶ τὰ στόματα τῶν ἀντ-

θρόνον, ἱκετεύοντες, ἵνα καταπίωσιν αὐτοὺς. Οἱ ἰγ-
θύες ἔρχονται εἰς τοὺς αἰκοὺς καὶ ἐξωστῶντες ἐαυτοὺς
καίνται ἐπὶ τῶν τραπέζων.

Παρά δὲ τὰς πύλας τῶν οἰκιῶν βέβη ποταμὸς ζω-
μιῦ, κυλίων θερμὰ κρέατα. Αἱ κύχλαι καὶ οἱ κύσφοι,
πετώσιν ὡτοὶ εἰς τοὺς φάρυγγας τῶν ἐκεῖ ἀνθρώπων,
οἱ δὲ πλακοῦντες συνθλίβονται ἀφ' ἐαυτῶν, ὠθούμενοι
εἰς τὰς γνάθους. Ἀναλόγως δὲ τῶν τοσούτων ἀγαθῶν
καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰσὶ παχύτατοι, μεγαλώτατοι γίγαν-
τες καὶ ἐκατόγχοιρες. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐπειδὴ ἐγεννήθημεν
εἰς τὴν Γῆν καὶ ὄχι εἰς τὸν Ἑρμῆν, διὰ τοῦτο καὶ
ἀν ὁμοιάζομεν τοὺς κατοίκους, τῶν πλανητῶν τὸ ἴδιον
λοιπὸν ἡμῶν συμφέρον παρεκίνησεν ἡμᾶς νὰ περιέλθω-
μεν τὴν ὑψηλίαν καὶ ὄχι σκοποὶ καταστρεπτικοί, ὡς
σὺ πάτερ φρονεῖς. Ὄθεν, ἂν θέλεις, ξένισον ἡμᾶς εἰς
τὴν οἰκίαν σου, καὶ ὀφελήσῃς τὰ μέγιστα. Ἔπτω, εἴ-
πεν ὁ γέρον, ἐὰν ὅμως καὶ ὑμεῖς εὐχριστοῦσθε νὰ ἐκ-
θέτητε εἰς ἐμὲ τὰς περὶ τὴν πόλιν ἡμῶν παρατηρή-
σεις σας. Εὐχριστῶς εἶπε τότε ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀκολου-
θεῖτέ με λοιπὸν, ἐπανελάθειν ὁ γέρον, καὶ ἀκολουθοῦν-
τες αὐτὸν εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐξε-
νίσθημεν παρ' αὐτοῦ.

Ὅσον μεγάλη ἦν ἡ περιέργειά μου, μεγαλύτερα ὑ-
πῆρξεν ἡ λύπη μου διὰ τὸ τέλος τῆς ὀδοπορίας, τὸ
ὅποσον ἐμελλε νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτῶν σχέσιν μου
καὶ εἰς καιρὸν, καθ' ὃν ἤρχοντο αἱ σπουδαιότεραι δι'
ἐμὲ παρατηρήσεις. Ὄθεν σπεύδων νὰ παρκαμένω μετὰ
τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, δὲν ἤσχηθην ὁ βαθύπλου-
τος καὶ πολυκτῆμων ἐγὼ, νὰ ταπεινωθῶ, προσφέρων
εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἄν εὐαρεστήσθε, εἶπον,
κύριοι, νὰ λάβητε καὶ ἐμὲ μετ' ἡμῶν, σὰς προσφέρω
εὐχριστῶς τὴν ὑπηρεσίαν μου· ἐλυπήθη μὲν, προ-
φέρων αὐτοὺς τοὺς λόγους, διότι ἔσπεπον ἐμυτον
γυμνούμενον τῆς εὐθερίας μου, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸν
Μένανδρον λέγοντα,

Τὰ γρηστά πράττειν ἔργα ἔστ' ἐλευθέρου.

παρηγορήθη, λογιζόμενος, ὅτι ἐταπεινώθη διὰ ν' ἀπο-
κτησῶ γνώσεις, οἵτινες ἐξ ἀπαντος συνέτεινον καὶ εἰς
τὴν ἐμὴν καὶ εἰς ἄλλων πολλῶν βελτίωσιν. Εἰς τὴν
πατρίδα ἡμῶν, μοὶ ἀπεκρίθησαν, ἀγαπητοτέρα εἶναι
ἢ αὐτοδιακονία μᾶλλον, ἢ ἡ ὑπηρεσία. Ἀλλ' ἡμεῖς
διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς κλίσιν σου, δεγόμεθά σε ὡς συνε-
ταῖρον καὶ φίλον. Ταῦτα δὲ εἰπόντας, ἰδεξίσαντό
με φιλοφρόνως καὶ εὐνοϊκῶς, ὅλον εὐθυμον καὶ πλήρη
χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως διὰ τὴν ἐπιτυ-
χίαν μου.

Ἡ οἰκία τοῦ γέροντος ἦν ἀπλουστῆ καὶ οἱ τυ-
νεταῖροί μου, εὐχαριστοῦμενοι εἰς μόνον τὰ οὐσιώδη,
ἀπέριπτον ἄπου ἦν δυνατόν τὴν τῶν ἰερωτικῶν χρῆτ-
σιν. Πολλάκις αὐτοὶ εἶπον· Ἡ εὐτελής καὶ αὐτάρτ-
κης ζωὴ, ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον οἰκονόμον, καὶ περὶ
τὸν ἄλλον βίον ἐγκρατῆ· ἢ δ' οἰκονομία κατασταίνει
αὐτὸν εὐεργετικὸν καὶ κοινωνικὸν, καὶ ἡ ἐγκράτεια σώ-

φρονα. Ἡ δὲ σωφροσύνη εἶναι ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν
καὶ οἰκειοτάτη εἰς τοὺς νέους ὡς πάντων τῶν καλῶν
ὁδηγός· περὶ δυσμάς Ἡλίου εἶχονεν εἰσελθεῖν εἰς τὴν
οἰκίαν τοῦ γέροντος καὶ μετὰ δύο σχεδὸν ὥρας προσε-
κλήθημεν παρ' αὐτοῦ εἰς δεῖπνον. Εἰς δὲ τὴν τράπεζ-
αν ἐκάθησαν μετ' ἡμῶν ὁ ξενοδόχος μετὰ τῆς συζύγου
καὶ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης πα-
ρετέθησαν βόεια κρέατα ὀπτά, ὠμολάχανα μετ' ὄξυ-
λης, ποτήρια οἴνου, καὶ τινα ἀκρόδρυα. Δειπνήσαντες
δὲ καὶ νηθέντες, ἐλάθονεν τὸ μετάνιπτρον ἢ ἀ-
πολεκάνιον [σπολοκάνη], καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξατο
ὁ Ἀρχίλοχος τῆς συνδιαλέξεως οὕτως.

Προσβύτα, εἶπεν, ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίσω-
μεν τὸνομά σου, τὸ ἐπιτήδευσμά σου, τὴν καταγωγὴν σου,
ἐπειδὴ οὕτε σὺ ἀπὸ δρυῶς, οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐγεννήθης.
Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἤρξατο λέγων, Εἶμαι
τὴν πατρίδα Ἰων, καὶ ὀνομάζομαι Ἰσοχίος, κηπου-
ρός τὸ ἐπιτήδευμα. Ὁ οὐρανὸς μ' ἐγύρισεν ἀπαντα ε'
ἀγαθὰ. Χαίρω ἄκρην ὑγίαν, εὐχριστοῦμαι εἰς ὅσα
ἔχω, δὲν ὀφείλω εἰς κανένα. Ἡ συζυγία μου εἶναι τῆς
οἰκίας μας ἡ βασίλισσα. Αὕτη παρελαμβάει τοὺς κερ-
ποὺς τῶν κόπων μας καὶ οἰκνοεῖ αὐτοὺς κατὰ τὴν
χρείαν. Φροντίζει διὰ τὰ ἐνδύματά μας καὶ μᾶς πα-
ρηγορεῖ εἰς τὰς θλίψεις μας καὶ εἶναι ἡ εὐτυχία μας.
Οἱ υἱοὶ μου ἐργάζονται καὶ οὗτοι εἰς τὸν κῆπον καὶ
μελετῶσι πῶς νὰ φανῶσι ἀρεστοὶ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς
γονεῖς, καὶ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ εἰς τὸ ἔθνος. Ζῶμεν,
ἂν καὶ λιτῶς, εὐχριστῶς ὅμως διὰ τὰς χάριτας τῆς
γεωργικῆς. Δὲν εἶναι καιρὸς πολὺς, ἀφοῦ εἶχονεν τὴν
εὐτυχίαν νὰ φιλοξενήσωμεν ἱατρον τινα, παρ' οὗ ἐλάτ-
τομον συμβουλήν, νὰ λαμβάνωμεν μετὰ τὸ δεῖπνον
ποτήριον οἴνου, ὡς συντείνοντες πολὺ πρὸς ἀνάγκησιν
τῶν σωματικῶν ἡμῶν δυνάμεων. Παρ' αὐτοῦ ἐμάθονεν
καὶ ἀρχαῖον τι γνωμικὸν περὶ οἴνου ἀνδρὶ δὲ λεκ-
μικόν τι μέγα μένος οἶνος ἀέξει. Ἐκτοτε δὲ
μεταχαρίζομεθα τὸν οἶνον. Πρὸ τούτου ὅμως μόνον
τὸ καθαρὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς ἐδρῶσις τὴν διψῆν μας.
Καλῆ, εἶπε τότε ὁ Μῶμος, ἡ γνώμη τοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ
χρεία μεγίστης προσοχῆς, διότι πρῶτοντος τοῦ χρόνου
καὶ ἐμμενοῦσης τῆς συνηθείας γεννᾶται ἡ ἕξις, ἣτις καὶ
δευτέρα φύσις ἀποκαθίσταται. Ἐξέυρις, Ἡσύχιε, τὴν
περὶ Διονύσου μυθολογίαν; Ἀθάμας καὶ Ἰνὸς, οἱ παρὰ
τοῦ Ἑρμῆος παραλαβόντες θερεῖσαι αὐτὸν ὡς κόρην, ἐ-
νέπεσον εἰς μανίαν, καὶ Ἀθάμας ὡς ἔλαφον τὸν προσ-
βύτερον αὐτοῦ παῖδα θηρεύσας ἀπέκτεινεν· ἢ δὲ σύ-
ζυγος αὐτοῦ, τὸν ἄλλον υἱὸν αὐτῆς Μελικέρτην, βί-
ψασα εἰς πετυρωμένον λέβητα, ἔπειτα μετὰ νεκροῦ
τοῦ παιδὸς ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τοιαύτη ἡ
φύσις τοῦ οἴνου. Πρᾶος μὲν καὶ ἡδύς τὸ πρῶτον, ἐ-
πομένως δὲ μανιακὸς γινόμενος ἐπιβλαβέστατα γιννᾶ
ἀποτελέσματα. Δὲν δύναμαι ν' ἀρνῶμαι τὰς ὀφελείας
αὐτοῦ ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ πρέπει νὰ γίνετῃ, ὡς
φάρμακον μᾶλλον ἢ ὡς ποτόν. Ἰδοὺ τί ὁ θεοτάτος
Πλάτων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νόμων καλῶς νομοθετεῖ.

• Τοὺς παῖδας μέχρι ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τὸ πα-
• ράπαν οἴνου μὴ γέισσθαι· οὐ γὰρ χορὴ πῦρ
• ἐπὶ πῦρ ὄχρεται· οἴου δὲ μετρίου ὄχρετοῦσθαι
• μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, μέθης δὲ καὶ πολυοινίας τὸ
• παράπαν τὸν νέον ἀπείχεσθαι. Ἐττάρκοντα δὲ ἐ-
• πιβρίαντα ἐτῶν, ἐν τοῖς συσσιτίοις εὐωχληθέντα.
• καλεῖν τοὺς τε ἄλλους Θεοὺς καὶ δὴ Διόνυσον πα-
• ρκαλεῖν εἰς τὴν τῶν προσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ
• παιδεῖν, ἦν τοῖς ἀνθρώποις, ἐπίκουρον τῆς τοῦ
• γήρωσ αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμα-
• κον, ὥστε ἀνηῶν ἡμᾶς· καὶ δυσθυμίας λήθην γί-
• νεσται. Ἐνθυμηθῆν, εἶπε τότε ὁ Ἀρχίλοχος ἀ-
• σσιτῶν τι, τὸ ὅποιον εἶχον ἀκούσαι ἀπό τινα φίλον μου
εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ συμβᾶν λέγοντα.

[κατόπιν],

Ὁ Ἀρχιμήδης εἶπέ ποτε, *δός μοι πᾶσθῶ, καὶ τὰν*
γᾶν κινήσω. Περίεργός τις δὲ μαθηματικὸς ὑπελόγι-
σεν ὅτι ἐὰν ἐδίδετο εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν μηχανὸν ἐκ-
τός τοῦ κέντρου τῆς γῆς, καὶ μακρὰν τούτου 3,000
λεῖρας ὑπερστήθιμα τι καὶ 200 λιτρῶν ἀντιζύγιον,
διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του εἶχε χρεῖαν μαγίου
6,000,000,000,000,000,000,000,000, λευγῶν μή-
κους, τὸ δὲ ἄκρον τοῦ μεγάλου βραχίονος τοῦ μαγιοῦ
ἔπρεπε νὰ εἴη ταχύτητα σφαιρας κανονίου, διὰ νὰ δυ-
ναθῆ ν' ἀνκινήτῃ ἐν μόνον δάκτυλον τὴν γῆν εἰς δι-
σσημα 27,000,000,000,000, ἐτῶν.

Τὸν πρῶτον αἰῶνα Μ. Χ. ὑπῆρχον 500,000 Χρι-
στιανῶν, τὸν δὲ δεύτερον ἐπληθύνθησαν εἰς 2,000,000·
τὸν δὲ τρίτον εἰς 5,000,000· τὸν δὲ τέταρτον εἰς
10,000,000· τὸν δὲ πέμπτον εἰς 15,000,000· τὸν
δὲ ἕκτον εἰς 20 ἑκατομμύρια· τὸν δὲ ἕβδομον εἰς 25·
τὸν δὲ ὄγδοον εἰς 30· τὸν δὲ ἕνατον 40· τὸν δὲ δε-
κάτον εἰς 50· τὸν δὲ ἐνδέκατον εἰς 70· τὸν δὲ δω-
δέκατον εἰς 80· τὸν δὲ δέκατον τρίτον εἰς 85· τὸν
δὲ δέκατον τέταρτον εἰς 90· τὸν δὲ δέκατον πέμπτον
εἰς 100· τὸν δὲ δέκατον ἕκτον εἰς 125· τὸν δὲ δέκα-
τον ἕβδομον εἰς 185· τὸν δὲ δέκατον ὄγδοον εἰς 250·
τέλος δὲ κατὰ τὸν δέκατον ἕνατον αἰῶνα ὑπολογίζουσι
260 εἰς 280 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν.

Νεάπολις ἢ ἐν Ἰωρᾷ.

Ὁμώνυμοι τινοὶται πόλεις ἦσαν πολλαὶ τὸ πᾶσι. Ὁ
Ἡρόδοτος ἀναφέρει Νεάπολιν ἐν Παλλήνῃ, γεωρρησίω
τῆς Μακεδονίας, πλησίον τῆς Ἀφύρας πόλεως ἐπὶ τοῦ
Τορωναίου κόλπου. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἄλλην Νεάπο-
λιν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σαρωνικικοῦ κόλπου, ἔχου-
σαν λιμένα, περὶ τὴν νῦν Καβάλαν, τὴν πατρίδα τοῦ

πρώην τῆς Αἰγύπτου ἀντιβασιλέως Μεγμεταλή. Ὁ Πλί-
νιος σημειώνει καὶ ἐν Καρία Νεάπολιν τινὰ πλησίον τῆς
νήσου καὶ πόλεως Καρυάνδρων, οὐ μακρὰν τῆς Μύνδου
καὶ Παλαμύνδου. Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Πολύβιος καὶ ἄλλοι
συγγραφεῖς ἀνέφερον τὴν μέχρι νῦν σώζουσαν τὴν παλαιὴν
Ἑλληνικὸν ὄνομα, Νεάπολιν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλ-
λάδος, πόλιν ἀποικον τῶν Κυμαίων, λεγομένην πρότερον
Παρθενόπην. Νεάπολις ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ τῆς νήσου
Καρθηδονίας, καὶ ἐν Κολχίδι καὶ ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν
Καρθηδονίᾳ τῆς Λιβύης, καὶ ἡ Ἀσπίς, τὸ πλησιέστερον
πρὸς Σικελίαν ἐμπορεῖον τῶν Καρθηδόνων. Ἡ δὲ ὑπὸ
Ἡροδότου ἀναφερομένη Νεάπολις τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θη-
βαίδος, ἢ αὕτη λεγομένη ἐτι Καινήπολις κατὰ τὸν Πτο-
λεμαῖον, σώζει ὅπως ὁποῦτε παρεφθαρμένον τὸ παλαιὸν
ὄνομα, ὀνομαζομένη Καινέ. Νεάπολις κατὰ τὸν Πολύ-
βιον ἐλέγετο καὶ μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν ἐν Σι-
κελίᾳ, λεγόμενον πρότερον Τεμενίτης. Νεάπολιν ἢ Νεό-
πολιν λέγουσι καὶ σήμερον πολλοὶ κοινοῦλῆται τὸ δυ-
τικῶν τῶν Ἀθηνῶν πρᾶστειον, εἰς τὸ ὅποιον ὄφειλον
οἱ ἀρχαιολογούντες Ἀθηναῖοι νὰ δώσωσιν ἢ τὸ παλαιὸν
ὄνομα, ἐὰν ὑπάρχη, ἢ ἄλλοτι παράγωγον ἐκ τῶν γνω-
στῶν ὀνομάτων τῆς παλαιᾶς τῶν Ἀθηνῶν γεωγραφίας
ὡς, φερέειπεν, ἠδύνατο νὰ ὀνομάσωσιν Ἰλισσίαν τὸ
ἀρκτικὸν τῆς πόλεως πρᾶστειον ὅπισθεν τῶν Ἀνακτό-
ρων, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Ἰλισσοῦ.

Τὴν δὲ τῆς Ἰωνίας Νεάπολιν, περὶ ἧς ποιούμεν τὸν
λόγον ἐνταῦθα, σημειώνει ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς ὁ Στράβων
λέγων αὐτολεξεῖ ταῦτα· *Εἶτα* [μετὰ τὸ Πανιώνιον,
τὸ νῦν Ζαγγλιῆ ἔσοιθεν τῆς Μυκάλης], *Νεάπολις*, ἢ
πρότερον ἦν *Ἐφρασίω*, νῦν δὲ *Σαμίω*, *διαλλαξα-*
μένων πρὸς τὸ *Μαραθῆσιον*, τὸ ἐγγυτέρω πρὸς τὸ
ἄποτέρω. Κατὰ τὴν ἐκφρασιν ταύτην τοῦ Γεωγράφου, ἂν
ἀποδειχθῆ ὅτι Μαραθῆσιον εἶναι τὸ νῦν ταχισμὸν νη-
σίδιον, ὀνομασθὲν πιθανῶς ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, ὡς καὶ τὸ
Μαραθονήσιον (ἢ τῶν παλαιῶν Κρανῆ) τοῦ Λακωνικ-
κοῦ κόλπου, ἔπεται, ὅτι τὸ νῦν λεγόμενον Ὀθωμανιστί
Κουσαδάσι, τούτεστι πτηνῶν νησιδίων, κληθὲν οὕτω πι-
θανῶς ἀπὸ τῶν αὐτῶν νεωρόμενων τὰ ἀγρία μάρθα
πτηνῶν), εἶναι τὸ Μαραθῆσιον τῶν πτερυγίων (ὡς ὑ-
πέθεσαν καὶ ταῦτο τινὲς), καὶ ὄχι Νεάπολις κατὰ τὴν
γνώμην τῶν πλείων καὶ τῶν δοκιμωτέρων ἀρχαιολό-
γων· Μέχρις οὐ ἡ αὐτοψία τῶν τόπων καὶ νεώτεροι
ἴσως ἀνακολύψουσ ἡμᾶς πείσωσι περὶ τοῦ ἀληθοῦς πα-
λαιῦ τῆς πόλεως ταύτης ὀνόματος, προτιμώμεν καὶ
ἡμεῖς νὰ ὀνομάζωμεν αὐτὴν κατὰ τοὺς πολλοὺς Νεάπο-
λιν, ὄνομα ἐκφραζὸν ὅπως ὁποῦτε καὶ τὴν σημασίαν
τοῦ Ἰταλικοῦ ὀνόματος Σαλα-Νόβα, δι' οὗ οἱ Βενετοὶ
ἐμπορεῖοι καὶ πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων εἰς τὰ
παλαιὰ μετέφρασαν ἴσως τὸ Ἑλληνικὸν τοῦ τόπου ὄ-
νομα, ἐὰν ἡ πόλις αὕτη δὲν ἦναι παντάπασι κτίσμα
τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ Νεάπολις, περὶ ἧς ὁ λόγος, περιέγει σήμερον μί-
λις 400 οἰκονομίας χριστιανῶν ὀρθοδόξων, 20 δὲ
Ἀρμενίων καὶ 15 Ἑβραίων. Οἱ Ὀθωμανοὶ αὐτοῦ εἶναι
σχεδὸν τριπλάσιοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὄντες οἱ πλείονες
ἀποικαὶ ἐκ Πελοποννήσου καὶ λαλοῦντες κατ' οἶκον τὴν
γραικικὴν διάλεκτον. Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἦσαν αὐτοῦ
περισσότεροι χριστιανοὶ, παθόντες πολλὰ δεινὰ ἐκ τῶν
τότε περιστάσεων καὶ διὰ τοῦτο ἐν μέρει συνικισθέντες

εις διαφόρους άλλους τόπους. Αριθμούνται ὑπὲρ τῶν πεντακοσίων οἱ φωνευθέντες κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Οἱ Νεαπολίται τῆς Ἰωνίας ἔχουσι νῦν τὸ ἐμπόριον τοῦ Ἐφεσίου κόλπου, τὸ ὅποιον ἐπλούτισε καὶ ἐφήμισεν ἄλλοτε ποτὲ τοὺς σοφοὺς Ἐφεσίους καὶ Σαμίους. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο προχωρεῖ ἐκ νέου εἰς ἀκμὴν τινα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν οἱ ἀγαθοὶ Νεαπολίται δὲν θέλουσι ὠφεληθῆναι, ὅσον ἦτο δίκαιον καὶ ἀναγκαῖον, ἀνευ παιδείας καὶ ἐπιμελοῦς περιποιήσεως τῶν κοιτῶν. Οἱ Νεαπολίται ἔχουσι πρῶτον μίαν Ἐκκλησίαν, καλὴν μὲν, ἀλλὰ μὴ εὐπρεπισμένην μηδὲ διοικουμένην δεόντως. Τὴν αὐτὴν ἀμέλειαν δεικνύουσι κατὰ τὴν κοινὴν σφῆμιν καὶ περὶ τῶν ἀναγκαίων Σχολείων. Παρδεναγωγείον εἰσὶ δὲν ἐστύχσαν οὔτε τὴν ἀναγκαίαν βιβλιοθήκην εἰς τὸ Φιλολογικὸν Σχολεῖον. Τὸ δὲ ἀλληλοδιδασκτικὸν περιττεῖ μόλις ἐκατὸν μαθητὰς.

Οἱ Νεαπολίται ὄντες τρόπον τινὰ διάδοχοι τῆς εὐδοξίας τῶν παλαιῶν Ἐφεσίων, καὶ ἔχοντας μέγα συμφέρον ἀπὸ τὸν φωτισμὸν καὶ πᾶσαν πρόσδοον τῆς ἀξιολόγου ταύτης κοινότητος, ἀρμύζει ὄχι μόνον νὰ ἐπιμεληθῶσι τὰ Σχολεῖα τῶν καὶ οἶαν ἄλλην βελτιώσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἢ καταστημάτων, ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπάρχον νοσοκομεῖον τοῦ τόπου, ἀλλὰ καιρὸς ν' ἀναστήσῃ καὶ αὐτοὶ μικρὰν Δέσχην, τοσοῦτον χρήσιμον εἰς τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν ἐπιχειρήσεις καὶ σχέσεις. Καιρὸς πλέον νὰ μᾶς δεῖξῃ καὶ οἱ Νεοὶ Ἐφεσίοι, ὅτι ζῶσι καὶ αἰσθάνονται τὴν καταγωγὴν τῶν.

N.

[Ἀμάλθ. ἀριθ. 618.]

ἈΝΔΡΕΟΥ ΜΟΥΣΤΟΞΙΔΟΥ

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κτλ.

[Συνεχία ἀρ. 7]

Ἡ ταυτότης αὐτῆ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων λέξεων εἶναι τρικύτη, ὥστε οὔτε ἡ ἰδία ἰσχὺς τῆς θρησκείας ἠδυνήθη νὰ ἀποσβέσῃ τινὰ ἀποδιδόμενα εἰς ἄλλοτριους θεότητας καὶ ἐθνικὰς λατρείας. Ὁ λαὸς λέγει ἄχρι τοῦδε « ὁ Χάρων, ἤρπασε τὸν τεθνηκότα (κδ'). Αἱ Νηρηίδες περιπλανῶνται εἰς τοὺς ἀγρούς. Αἱ Μοῖραι ἐπιπυροῦσι τὴν ἀνθρώπινον τύχην (κγ'). Θεορῶν σὶ ἔρ-

(κδ') Καὶ προσωποποιῶν ὁ σημερινὸς Ἕλληνας τὰ φανταζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου λέγει, ὁ Χάρων ἐθέρισε τὸ ἄγχορον παιδί μου, παράβαλε τὰ δημόδη ἄσματα, πόσας ποιητικὰς τοιαύτας ἐκφράσεις ἔχουσι, συγκρίνων αὐτὰ πρὸς τοὺς νεκρικοὺς καὶ ἐταιρικοὺς δισλόγους ὑπὸ Λουκιανῷ Α. 1. Ἡ. κτλ.

(κγ') Τὰς Νηρηίδας δεξάζει ὁ κοινὸς τῆς Ἑλλάδος λαὸς ὡς βλαπτικὰς τῶν περιφερομένων εἰς τὰ δάση λίμνας, ποταμοὺς, λειμῶνας κτλ. ὡς οἱ ἀρχαίοι οὕτω

πετὸν φωνάζει μετὰ τῶν γραιδίων, Σάββατον, Σάββατον, ὡς ὁ δεσποδαίμων τοῦ Θεοφράστου Σαβάδιον ἢ Βάκχε [κδ']. Αἱ παροιμίαι αἰτίνες ἀποτελοῦνται ἐκ περιπτώσεων μονοδικῶν, καὶ ἰθὺν δεσποδαίμωνων, ἐννοοῦσιν δὲ ὑπνοίους, αἰνίξεις, μεταφορῆς, καὶ σοφίας παρὰ τινὶ λαῷ εὐφροστάτω, δοκιμάσαντι βρολλὰς βυρρεῖς σκληρὰς καὶ ὄχληρὰς τάλαιπωρεῖτες εἶναι πλήρεις κατὰ μᾶλλον καὶ ἥττον φωνῶν καὶ τρόπων, ἐπαξιούτων ἐξιχνιάσεως παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ συγγραφῶν (κδ'). Ὅχι δὲ ὀλιγώτερον ἵκανερένητα δὲν πρέπει

λέγουσι « τὸν ἐπῆραν αἱ ἀναιριδεις, εἶναι παρμένος ἀπὸ τὰ ἐξωτικά κτλ. » Ἡ βρασκηνία ὑπάρχει μὲ ὅλα αὐτῆς τὰ προφυλακτικὰ καὶ ἀλεξιφάρμακα, καὶ τὰς φράσεις « ὡς μὴ βρασκηνῶ τρις εἰς ἔμον ἐπτυσσά κώλον, » μᾶς λέγει ὁ Θεόκριτος [Ἐιδύλ. στ'] καὶ ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει τὴν βρασκηνίαν πρὸς τὰ ζῶα ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον (Β. Θ'. — Λουκιανὸς πλοῖον ἢ εὐχαι στ') αἱ εὐχαι τῶν ἰπιδῶν καὶ ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου τὸν ἰουλιανὸν γενόμενος κληδοσισμὸς, καὶ διασωζόμενος τῇ ἰδίᾳ φωνῇ τῶν ἀρχαίων, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς καὶ Ἡρόδοτος τὸν οἰωνισμὸν τοῦτον λέγουσι (δρα καὶ Λουκιανὸν Φιλοφύδ. ἢ περὶ Ἀπιστίας) Ἄξιον παρέργα δὲ καὶ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἰτροῦ Λευκίου περὶ τῶν δεσποδαίμωνων καὶ γνητευτικῶν φράσεων τῶν γυναικείων Ἀθηναίων ἐν τοῖς τοκετοῖς αὐτῶν καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ σημειούμενα ἐν τῇ κατὰ Φταρμεραῖρος ἀνατροπῇ σελίδι 18. Πολλὰς δὲ λέξεις φωνῶν καὶ φράσεων τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἀργῆθεν διατηρουμένης περὶ ζῶων, μηχανεῶν, φυτῶν κτλ. ἐσημείωσιν, ὁ περιηγητὴς Μιλλέρδ Ὀλανδος (Τόμος Β.) καὶ Λευκίος, καὶ Τουρνεφόρ, καὶ Σπῶν, καὶ Οὐέλλερς, ἐπισυνάπτουμεν δὲ καὶ ἡμεῖς κνίζαν, ἔραμνον, ἄτρακτον, ἀνέμω, ἀνθράκι, λασι, πορία, ἀσφάκαν, ἑλιφασκιν, ἠδισμον καὶ ἄλλα πολλὰ λεγόμενα παρὰ τῶν χωρικῶν μας, καὶ τὰ ὅποια ἐν τοῖς περὶ Ζακύνθου ὑπομνήμασι ἐκθέτω

[κδ'] Ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι, ὅταν ἴδῃσι τὶ ζωῖον ὡς σκορπιὸν ἢ σακαμίθιον, φωνάζουσι σαββάτο, σαββάτο, μὲ ἰδέαν νὰ σταματήσῃ καὶ προσθῶσιν νὰ τὸ φρονεύσῃ δὲν γνωμοδοτῶ ὅμως ἐὰν ἡ φωνὴ σαββάτο εἶναι τὸ σαββάτον τῶν Ἑβραίων. ἢ τὸ λεγόμενον σαβάδιον παρὰ Θεοφράστῳ ἐν δεσποδαίμωνι σελ. 90, καὶ τὸ ὅποιον ὁ Κοραῆς νομίζει ὑποδολιμιαῖον, διὸ καὶ ἀντιθέτει τῇ γραφῇ παρὰ Κανσουβῶνος. Σημειούμεν δὲ ὅτι τὸ σαββάδιον ἢ καὶ σαβάδιον ἀναφέρεται παρὰ Ὀπικανῶ ἐν Κυνηγητικῶς 26. καὶ ὅριγεν ἡ γένη κατὰ Κέλσου ε. ὡς ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Μὲ τὴν ἰδίαν δὲ τοῦ σαββάτου διαμνημονεύει καὶ ὁ ἡμέτερος Λουκιανὸς τὸ ἐπιφώνημα κατὰ ταύτην τὴν δεσποδαίμωνίαν τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσιν αὐτοῦ παρὰ Θεοφράστῳ τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως (37 pisa.)

[κδ'] Γεώργιος ὁ Κρομμύδης ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐνεστώσης κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ἐκδόθησιν τῷ 1808 ἐν Μόσχᾳ ἀναφέρει πολλὰς παροιμίας, τὰς ὅποιας ὄχι μόνον φιλολογικῶς, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικῶς ἀναλύει ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλλα ἀξιολογῶν,

νὰ διακρίνῃ τὰ ἄριστα, τὰ ὅποια ἐμπνεύσεν εἰς οἰκτικῶν περιπτώσεων, στοργῆς, ἐρωτῆς, θυμικου καὶ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ περιέχουσι τὸ σπέρμα πρωθενικῆς τινὸς δυνατέως πρακτικῆς, καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῆς φύσεως τοῦ κλίματος τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς ἐκφράσεις φυσικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως ἀνευ ἐπιτηδεύσεως ἢ ἄλλης φορτικῆς κελλονῆς. Διὸ πρέπει νὰ ἀποδιδώμεν χάριτας πρὸς τὸν Ἰνδύον Κλυδῖον Φωρίνον ἄνδρα ψυχῆς φιλαρχῆν, ὅστις εὐφραδὲς καὶ πλήρη παντοῖας πλουμαθείας, ὁ ὅποιος ἐξέδωσε τοσοῦτα Ἑλληνικὰ ἄσματα εἰς φῶς, διατηρῶν αὐτὰ πρὶν φυσικὸς τις πολιτισμὸς ἀλλότριος ἐξρημῆσιν καὶ μεταβαλῶν διαφθεῖρη [κστ'].

καὶ πολλὰ ὠφελῆσας το ἔθνος διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ (ἀσφαρὺς ἐγραψεν καὶ τινὰς παροιμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καταγράφας ἐν τῷ ἀλεξάνδρειον αὐτοῦ ποδὲ ἐκπαίδουον τῶν παιδῶν [τοῦτο μετετυπώθη ἐν Ἀθήναις διὰ συνεισφορᾶς φιλοκλήτων τινῶν Ζακυνθίων.] Ἐθαύμασαν δὲ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι αὐτὰς περιηγούμενοι τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς δουλικῶς χρόνοις. Καὶ τούτων διαμνημονεύονται ὁ Λέκκινς Leck, Researches in Greece London 1844 σελὶς 443 — 454 καὶ Πηλεβίλλος [voyage en Grèce 4] καὶ Τουρνεφόρ, καὶ Καστελλάνος [lettres sur la Morée II τῷ 1808] κτλ. Βολλὰς δὲ τῶν νεωτέρων παροιμιῶν παραλληλίζει πρὸς τὰς ἀρχαίας καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ τῶν παροιμιῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πινημηταῖος ἐκδόθησιν ἐν τῷ Εὐρωπαϊκῷ Ἐρμηνιστῇ τὸ Α. ἔτος (Τόμος Α. φυλλάδιον δ')

[κστ'] Ἀξιοθαυμαστότερον τῶν ἄσμάτων τούτων εἶναι τὰ κλέπτικα μάλιστα εἰς Εὐρωπαϊκὴν εὐφροσύνην τὸ κλέπτικον.

« Ὁ Ὀλύμπτος καὶ ὁ Κίσασθης τὰ δύο βουνὰ μαλίνων κτλ. διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ ὑψηλὸν τῶν ἐνοσίων αὐτοῦ, ὅπου ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δεικνύει τὸ μέγεθος τῆς φαντασίας του, » « φάγε ποῦλι τὰ κιάτα μου, φάγε καὶ τὴν ἀνδρείαν μου νὰ κίμης πῆχι τὸ σπέρμα καὶ πῆμα » τὸ νῆχι. Ἐκ τούτων, καὶ Σπυρίδιον ὁ Τριουρῆς συνέθεσε τὸ εὐφροστάτον ποιῆμα τῆς ἀπίης γλώσσης πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Κλεπτῆς. Ἐξεδόθησιν δὲ μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ἐν ταῖς σιλλογαῖς οἷας ὁ Ἑλληνικὸς Παρνασσός, Συλλογὴ ἄσμάτων ἠρωικῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ζακυνθίων ἀσμάτων εἶναι μίμησης. Ὁ δὲ Θαμασῆς ὁ διαδόχος παρ' Ἰταλοῖς καὶ ἡμῶν τῇ Ἰταλικῇ καὶ Ἑλληνικῇ παιδείᾳ, ποιεῖ ἐξυμῶνον συλλογὴν δημοτικῶν τῆς Ἑλλάδος. Τοσοῦτον δὲ τέρπονται οἱ Εὐρωπαῖοι εἰς τὰ ἄσματα ταῦτα ὥστε καὶ περιόνουμοι ποιηταὶ μετέφρασαν ταῦτα. Ὁὕτως ὁ Λοῦδ Μπύρρον μετέφρασε τινὰ, καὶ φέρονται μετὰ τῶν αὐτοῦ ποιήσεων, ὁ Πηλεβίλλος, τινὰ ἰσοτικὰ καὶ τὴν ἐλεγίαν ἐπὶ τῆς πολέσεως τῆς Πύργης. Ὁ δὲ κίμης Μίροκκλος ὁμολογεῖ ἐν τῇ προειρηθείσῃ αὐτοῦ Gli amici della Grecia riconoscono ancora nei canti dei suoi figli ispirazione d'amore di melinconia, di valore degno di Callimaco, di Tirteo e di Anacreonte (Τόμος 1

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνασκίπτει ἀγνώστους θεσκούρους, ὡς τὶς ποταμὸς ἀνατυρόμενος ἐκ πλημμύρας, ὅστις ἀφίει παχεῖν ὕλην, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκονται θεσαυροὶ παρασυρθέντες ἐξ ὀρητικῶν βίβρων, ἐὰν δὲ ἐνίστη αἴση δι' ἄλλου ὀνόματος σημειοῖ τινὰ ἰδέαν, οὐδὲν τὸ κωλύον. Διότι καὶ οἱ Ἴωνες, καὶ οἱ Δωριεῖς, καὶ οἱ Αἰολεῖς ὡσούτως, κατὰ Σήκστον, λέγουσι πρόβατον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ οἷς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ πάλιν καὶ οἱ Κῶοι ἔχουσι τὴν βῆσιν χελώνης, ἐῖψ οἱ ἄλλοι ὑποπόδιον, καὶ μὲ ὑποπόδιον, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο ἄπαντες ὀμιλοῦσιν Ἑλληνικῶς διότι δῶν εἶδη Ἑλληνισμοῦ ὑπάρχουσι, ὁ εἰς διακεχωρισμένους τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ συμμορφούμενος τῇ γραμματικῇ τάξει, ὁ δὲ δευτέρως δεσποδόμενος ἐν ἧ'α καὶ συνδιαλέξει. Οἱ δεῖλ ἐ καὶ λεπτολόγοι γραμματικοὶ περιορίζονται μόνον εἰς τὰ Ἀττικὰ παραδείγματα, ἀλλὰ Ἑλληνικὰ. Ὁ δὲ Φρόνιγος λέγει ὅτι αὐθέντης συνωνυμῇ τῷ αὐτοκτόνω, καὶ ὄχι κύριος, σημαίνουσαν ὑπὸ τῶν ὀητῶν παρὰ δικαστηρίοις, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀνέγνωσε ποτὲ ἐν τῇ κωμῶδιᾳ βρεγῖν ἀντὶ βεῖ, τὴν δὲ φωνὴν γεννήματα τὴν ὅποιαν δὲν εἶρε παρὰ δοκίμοις συγγραφεῖσι ἤκουεν πολὺς ἐπιτίθει ἐν κωμῶν καὶ ἄλλων ὀπρίων. Πρὸς τούτοις [Ἐδύλο] ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφωμεν εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ σχολῆς ἔχειν, ὄχι κρύβετε ἀλλὰ κρύβεσθε καὶ κούπεσθε, καὶ κρύπετε καταδικάζει προσετι ὅταν λέγωμεν ἐλαίος κολυμβάδας, ἀντὶ ἀλμάδος, καὶ κατορθώματα ἀντὶ ἀνδραθήματα, μαχηρεῖον ἀντὶ ὀπτανίων (θεῖε δὲ ἀρχαῖα καὶ καθαρὰ φύλλα, ἐκίστοσε καὶ διαποντες, πρόσφατον ὕδωρ καὶ διὸ δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν φίλος, πάντοτε, νερόν, ὕδωρ. Αἱ ὑπερβριχίσεις λοιπὸν αὐταὶ τοῦ Φρόνιγλου ὑπενηθμίζουσι ἐνίκα τῶν Ἰταλῶν γραμματικῶν ὅτινες καταδικάζουσι τὰ εὐσεβῆ ὀπλι [capio la agni pietate] τοῦ μεγαλήτερου αὐτῶν Ἑταποῦ, ἐν καὶ Ἰωάννης ὁ Βιλάνης καὶ Μοκαστέλης χρῆται τὸ ἐπίθετον εὐσεβῆς ἀντὶ σεμνῶν. Δεδοτὶ τινὲς τούτων τῶν φωνῶν τὰς ὁποίας ὁ Φρόνιγος ἐποδύετο, ἀναγινώσκονται καὶ ἐν Εὐραπίδῃ καὶ Ἐσιοφῶντι, καὶ Πηυδάρω. Ἐὰν δὲ ἄπαντα ταῦτα δὲν εἶναι τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἡμεῖς ἀπαντῶμεν αὐτὰ παρὰ Πολυτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ καὶ Ἀριανῶ, καὶ μεταβινοῦντες κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγραψεν ὁ Φρόνιγος ἤτοι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μεσοκου Ἀρρηλίου. τοῦ ὅποιου ἔγινε διδάσκαλος, εὐχαρίστως ἀκούομεν καὶ θεωροῦμεν πόσον καλαιεῖ εἰς ταῖς βῆσεις, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς ἡμῶν χρῆται συνδιαλεγόμενος οἰκιακῶς ἢ δὲ συμβαίνει ἐν πολιτείᾳ τινὶ ἐνδοξῇ οἰκογένειᾳ νὰ ἐκπέτωσιν εἰς ἀθλιότητα, ἄ-

203) ταῦτα δὲ ἀντιθέτως πρὸς τὰ λεγόμενα ὑπὸ Λουκιανῶν περὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως « ἰθ' [οἱ Ἕλληνες] sont loin encore de rappeler leur genie poetique » [notar. pu dernier chant de pelerinage d' Acolde.

λοι δὲ νὰ ἀναβιβάζωνται ἐπὶ τῆς εὐτυχιστέρας καταστάσεως, καὶ ἄλλαι μὲν τούτων εἶναι κατ' εὐτυχίαν ἀρχαιοτέρας καταγωγῆς, μολοντί ἀσύμμορφοι τῆς Ἀγριακῆς ὀρθοπεπίας. Οὕτως μὰς λέγει ὁ Σωκράτης διὰ στόματος τοῦ Πλάτωνος, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι λέξεις μετεβλήθησαν καὶ ἀνεμίγησαν παρὰ τῶν σπουδαζόντων τὴν τραγικὴν κομψότητα, οἵτινες προσθέτοντες καὶ συγκόπτοντες λέξεις συγνάκις μετέτρεψαν καὶ τὴν ἑνωϊαν ὥστε ἀγνωεῖται καὶ ἡ παραγωγή των (29). Θεμιτὸν δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ οἱ συγγραφεῖς δὲν εἶναι τύπος μοναδικῆς γλώσσης κειμένης μετ' ἑνὸς αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐκατὰ τῆς κοινῆς χρήσεως ἰσχύει τὸ ἀγνωμῶν ἑνὸς μόνου ἢ ὀλίγων. Ἐπειδὴ ὅπως μεγεθύνουσιν οὗτοι τὴν εὐγλωττίαν αὐτῶν, μεταχειρίζονται πότε μὲν ἀρχαϊσμούς, ἄλλοτε δὲ ἀγχρίστους λέξεις, ὅθεν ἐπειτα σποταλοῦνται τὰ ἀντίθετα ἀμφόβηλα καὶ πᾶσα ἀπορία τῶν γραμματικῶν, οἵτινες συγνάκις ἀνακλιττοῦσι νέας ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχίῳ λέγει « Ἀναγκαῖον εἰδοῦμαι, νὰ σχηματίζωμεν τὰς λέξεις ὁμοίως μετὰ τοῦ μεγίστου συγχρισμοῦ καὶ ἑνωϊας. Πρόσθετος δὲ ὅτι καὶ εἰς Ἡρώας τοιαῦτα φωναὶ λαμπρῶς προσαρμύζονται, ὅσων βλέπομεν ὑπὲρ τὸ δέον νὰ δευλάμπωσι ἡμῶν τὰ ἑνδύματα. (30)

[κατόπιν]

ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΟΝ.

Ἡ μεγάλη αὕτη συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἣ περιλαμβάνονται πᾶσαι αἱ προσβεβητι τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος, ἐπέχει ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν παλαιῶν Συκῶν, καὶ ὅχι ὡς νομίζεται κοινῶς ὁ νῦν Γαλατᾶς, τοῦ ὁποῖου τὸ μὲν ἀνατολικὸν μέρος τὸ πρὸς τὸ Ἡερβολεῖον (Γαρχινᾶ) ἐλέγετο Μέτωπον τὸ πάλαι, τὸ δὲ δυτικὸν Ὀστρεῶδες, ὅπου τὸ νῦν λεγόμενον Καραῖον Ὁθωμανιστί, τοῦτέστι Μελάντιον. Τὸ Σταυροδρόμιον λέγεται Πέρα ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ὡς κείμενον πέραν τοῦ Κερατίου κόλπου ὡς ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ Σταυροδρόμιον εἶναι ἀναντιφθέτως ἐκ τῶν ὠραιωτέρων καὶ κατὰ πάντα ἀξιολογωτέρων συνοικιῶν τῆς πρωτεύουσας μεγαλοπόλεως τοῦ Ὁθωμανικοῦ κράτους. Αὐτοῦ ὑπάρχουσι μόλις 2,000 Γραικικαὶ οἰκογένειαι, ἐμπόρων, τεχνιτῶν, καὶ ὀλίγων κτηματιῶν ἢ γεωπῶνων, μὴ ἔχουσαι πᾶσαι ἰδιοκτητοῦς οἰκίας, καὶ ἐκ τούτων ὀλίγας λιθοκτίτους. Αἱ πλείονες οἰκίαι τῶν αὐτόθι Γραικῶν εἶναι ὡς τινες σκηναὶ ἢ κλισίαι ξύλιναι, ἀχαρεῖς

καὶ ὑποκείμεναι εἰς συγνοὺς ἐμπροσθεῖς, ἐξ ὧν πτωχυνόμενοι οἱ ἡμέτεροι, πωλοῦσιν οἰκίαι, ἢ φοβοῦνται ν' ἀγοράσωσιν οἰκίας, ζῶντες ὡς τινες πρόσκαιροι καὶ ξένοι κάτοικοι τοῦ τόπου. Πρόσθετος εἰς τὸ κακὸν τοῦτο καὶ τὴν ὑπέρομετρον καὶ περιττὴν καὶ ἀφρονᾶ πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν αὐτοῦ μάλιστα μιμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀτόπως παρὰ τῶν παρόικων Εὐρωπαϊκῶν καὶ ἄλλων ξένων, αὐτόχθονες ὄντες αὐτοὶ καὶ ἐνδεέστεροι πάντων, καὶ μὴ ἔχοντες χρεῖται ἀπὸ τῶν παραδειγματικῶν τῆς ξενικῆς ἀσωτείας, καθὼς μὴδὲ τὴν δύναμιν ν' ἀκολουθῶσι τοιαῦτα προειδήματα, ἐξ ὧν ζημιοῦνται οὐ μόνον κατὰ τὸ βυζαντινόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν δὲν κερδαίνει ἄλλως ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος, εἰμὴ γινόμενος ὀφείλιμος εἰς τὴν κοινωνίαν. Αἱ μεγάλαι οἰκίαι τοῦ Σταυροδρομίου, πέτριναι ἢ ξύλιναι, ἀνήκουσιν οἱ πλείστοι εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς Ἀρμενολατίνους, καὶ Ἀρμενολουθητικούς καὶ γνησίους Ἀρμενίους. Ἑβραῖοι αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουσιν. Οἱ δὲ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι ἐκτός τῶν προσβεβητῶν δὲν εἶναι πολλοί. Οἱ Ἀρτίνοι, καὶ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἄλλοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐν Γαλατᾷ καὶ ἐκ τούτων πολὺ πλείον οἱ Ἀρμενολατῖνοι φέρονται φροντικῶς πρὸς τοὺς ἡμετέρους, θεηρεῦοντες κατὰ καιρὸν, προσηλυτικὰ σχέδια καὶ καταδραματίζοντες τὴν δικαίαν καὶ συμφερόντων τοῦ Γραικικοῦ λαοῦ, ὡς μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τῶν διδασκῶν Ἰησοῦ τῶν, οἵτινες διωκόμενοι ὑπὸ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης καταφεύγουσιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, ἵνα σκανδαλίσωσι τὴν Ἀντιόχην.

Ἡ περισπούδαστος κοινότης τῶν Σταυροδρομιτῶν ὁμογενῶν μας φέρεται ἄλλως εὐσεβῆς καὶ αὐτὴ, καὶ φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις, ἔχουσα μίαν κατὰ ὅσον Ἑκκλησίαν, καὶ Φιλολογικὸν Διδασκῆριον, διευθυνόμενον κοινῶς ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Χρυσόβεργου καὶ ἐν Ἀλληλοδιδασκτικῶν τῶν ἀρρένων, καὶ ἄλλο τῶν κορασιῶν, κτισθὲν ἐπίτηδες πέρυσιν διὰ συνδρομῆς φιλοτίμου τῶν αὐτόθι εὐκαταστάτων κυριῶν καὶ κυριῶν, ζῆλον δὲ καὶ ἐπιμελείαν τῶν ἀξιοτίμων κυριῶν Κ. Σπανδοῦ καὶ Παλαιολόγου. Χρειαζέται ὅμως ἡ Κοινότης αὕτη καὶ ἄλλην Ἑκκλησίαν κατὰ τὸ Γραικικὸν κοινοταφεῖον ἄνωθεν τῆς Ἀργυρουπόλεως (Φουντουκλί) καὶ τοῦ Ἰασονίου [Δολμᾶ μπαξέ], ἐκεῖ περίπου ἴσως, ὅπου ὁ προτόκλητος Ἀπόστολος Ἀνδρέας συνέστησε τὴν πρώτην Ἑκκλησίαν τοῦ Χριστιανικοῦ Βυζαντίου, περὶ ἧς ἂς ἐρωτῶνται οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀρχαιολογοῦντες. Χρειαζέται ἐτι ἡ καλὴ Κοινότης τῶν Σταυροδρομιτῶν Γραικῶν, καὶ ἄλλο ἐν Συγγεῖον ἀλληλοδιδασκτικὸν ἀρρένων καὶ ἄλλο ἐν κορασιῶν. Ἐτι μίαν Δέσχην Γραικικὴν καὶ ἐν Ἀντιγνοστήριον ἐφημερίδων καὶ βιβλίων, τὸ ὁποῖον θέλει συστήσει πιθανῶς ὁ πρῶτος τῶν αὐτόθι βιβλιοπώλων, ὁ κύριος Χρυσόπουλος ἐκ Σκοπέλου. Ἡ Κοινότης αὕτη διὰ πολλοὺς ἀναγκαίους λόγους αὐτονοήτους πρέπει νὰ ἔχη διαρκῶς καὶ ἕνα καλὸν Ἱεροκήρυκα, διδάσκοντα ἐν τῇ Συγγεῖ μάθημά τι ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἔχοντα ἐκ τοῦ κόπου τούτου καὶ

[29] Πλάτων ἐν Κρατύλλῳ.

[20] Ἀριστοφάνης Βατραχίῳ.

τῶν ἐπιταφίων λόγων τὴν δικαίαν ἀντιμεσίαν. Περί τούτου ὀφείλει νὰ φροντίσῃ ἰδίως ὁ ἐνδύτος ἀρχιερεὺς τοῦ Σταυροδρομίου καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία.

Περιπλέον συμβουλευόμεν τοὺς ἡμετέρους Σταυροδρομίτας ν' ἀγοράζωσιν ὅσα δύνανται καὶ νὰ κτίζωσι πέτρινον τὸν φίλον οἶκον, ἄριστον φίλον, τὴν πρώτην καὶ ἀναγκαίαν ρίζαν πάσης εὐτυχούσης πατριᾶς, περιορίζοντες ἐτέρωθεν τὰς ἀνώτους δαπάνας τῆς μωρᾶς καὶ ἀγῶνου πολυτελείας καὶ ἐμπνέοντες εἰς τὰ τέκνα των φιλεργίαν, φιλομάθειαν, ἀνιχνύουσαν μετ' εὐσεβείας καὶ χρηστότητος.

Πείσανδρος.

Ἄμυγδαλὴ δένδρον, ἀμυγδαλὴ δὲ καὶ ἰσχυρότερον ὁ καρπός. Περὶ ἄλλοις δὲ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον ἀμυγδαλῆ, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει.

- — Ἄγε δὴ τὰς ἀμυγδαλᾶς λαθῶν
- Τὰς δὲ, κάταξον τῇ κεφαλῇ σου τοῦ λίθου.

δένδρον γνωστὸν, ἀνοῦν πρὸ τῶν φύλλων περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, πολλὰκις δὲ καὶ περὶ τὰ μέσα, ὠρεῖται καὶ λευκοκόκκινα ἄνθη. Ἡ ἀμυγδαλὴ φέρεται ὡς προχρησθῆναι τῆς ἀνοξείας, ἀνοῦσα πολλὰκις ἐν χιονοσκεπέσι πεδίοις καὶ καρποφοροῦσα εἰς ἀμύγδαλα, καρπὸν χρησίμου καὶ εἰς τὸ ἐκτόριον καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐξυγόμενον ἐλαιον. Ὁ καρπὸς οὗτος ὡς μὲν ἐκ τοῦ κελύφους διαιρεῖται εἰς δύο εἶδη, σκληρὸν καὶ λεπτόν, ὃ δ' ἐκ τῆς ποιότητος εἰς ἄλλα δύο, τὸν γλυκὺν καὶ πικρὸν. Το πάλαι ἦσαν ἐν ὑπολήψει τ' ἀμύγδαλα τῆς Θάσου, ὅθεν καὶ τὸ ἐτι καὶ πρὸ ἡμῶν συζόμενον θάσιον (θιάσιον). Ἐπηρεοῦντο δὲ ὅχι μόνον τὰ θάσια, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Παφλαγονίας. Ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ Δειπνισοφιστῇ Ἐρμιππος, ἀναφέρων ἐκείνης πόλεως τὰ προϊόντα, λέγει καὶ περὶ τῶν Παφλαγονίων ἀμυγδαλῶν. « Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσιν ». Ὁμοίως ἐπηρεοῦντο καὶ τὰ Νεζία καὶ Κύπρια ὡς ἐπιμύκη καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐπικαμπῆ τὰ ἀμύγδαλα εἰσι μὲν τροφίμα καὶ εὐκόλεια, θερμαντικὰ ὅμως, λυπεῖ δὲ ἀγιώτερον μὲν τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βιβρογμένα τῶν ἀβρόχων, καὶ τὰ πεφυγμένα τῶν ὠμῶν. Ἡ εὐκολώτατα μεταβάλλουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς δένδρα καὶ τετράποδα, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ περῶσῃ καὶ τὴν ἀμυγδαλὴν ἐκ τῆς Φυλλίδος, εἰποῦσα, ὅτι τὸ ὄνομα φύλλον ἐδόθη πρῶτον εἰς τὰ φύλλα τῆς ἀμυγδαλῆς, ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων δένδρων τὰ φύλλα ὠνομάσθησαν οὕτω, πέταλα πρῶτον καλούμενα. Δημοφῶν ὁ τοῦ Θεσείως, [λέγει ἡ αὐτολογία], ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Γραφίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, ἔβη ἡ θεγάλη τῷ ἐκβασίλειος Σίθωνος, Φυλλίς, ἀγαπήσασα τὸν Δημοφῶνα, ἐξήτησεν αὐτὸν ὡς σύζυγον· αὐτὸς δὲ ὑπα-

σχέθη εἰς αὐτὴν, ὅτι μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ἐπιστρέψει καὶ νυμφευθήσεται αὐτὴν εἰς ῥητὴν ἡμέραν. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Δημοφῶντος μὴ ἔλθόντος, ἡ Φυλλίς ἀνυπόμονος διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα αὐτῆς, κατέβη ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραθαλάσιον ἐνεαίικς, ὅθεν καὶ Ἐννεά Ὀδοὶ ὠνομάσθη ἡ Ἀμφίπολις. Ἀπελπισθεῖσα δὲ, ἐθανατώθη καὶ μετεμορφώθη εἰς ἀμυγδαλὴν ἀρυλλοῦ. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Δημοφῶντος καὶ τὴν ἀμυγδαλὴν ἀγαλίσασαμένου, εὐθὺς ἀνέδωκεν πέταλα, τὰ ὁποῖα ἐκτοτε ὠνομάσθησαν φύλλα. Τὴν πολυκαρπίαν τῆς ἀμυγδαλῆς ἐξηγοῦσιν οἱ γεωργοὶ ὡς σημεῖον εὐετηρίας. Οἱ δὲ φυσικοὶ ἀριθμοῦσι καὶ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἑννεά εἶδη. Τὰς καλλονὰς καὶ χάριτας τῆς ἀμυγδαλῆς ἐξιστορεῖ νεώτερός τις ποιητὴς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διὰ τῶν ἐξῆς στίχων.

Δὲν μὲ τρομάζει ὁ αἰθὴρ ὁ μέλας τοῦ χειμῶνος,
Οὐδὲ ἡ θέα μὲ πτοεῖ τοῦ πάγου τῆς χιόνος,
Οὐδ' οἱ φρικτοὶ τῶν ποταμῶν πάταγοι μὲ φοβίζου,
Οὐδὲ οἱ σάλοι, οἵτινες τὴν θάλασσαν μαστίζου.
Ἐνῶ τὰ πάντα φοίετουν,
Τὰ ἄνθη μου ἀπτόγη τὴν ἀνοιξὶν κηρύττου.

Ἢ φύσις ὅλη τρομαρὶ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος,
Μ' ἀναδεικνύει πρὸδρομον ὄρος τῆς γλυκυτέρας,
Τῶν ἄλλων δένδρων δὲ ἐνῶ πενήθηροῖ πᾶς κλώνος,
Ἐμαῖός τὰ ἄνθη μου ὑπόσχονται ἡμέρας.

Πάλλευκος καὶ ὠραία,
Ἐντὸς τοῦ πένθους φαίνομαι, ὡς κόρη θαρραλέα.

Ἢ Μελίσσα εἰς τοὺς κλώνους μου ἔρχεται νὰ καθίσῃ,
Ἀπὸ ἐμὲ τὸ πρῶτον τῆς μέλι νὰ ἐκμύσῃ.
Τὰς χρυσαλλίδας θεωρῶ περὶ ἐμὲ πετώσας,
Φρονούσας τὰ λευκὰ ἄνθη μου ὡς χρυσαλλίδας τῶσας.

ὦ! Ἐρχονται κοντὰ μου,
Καὶ τὰ πτερὰ τινάζουσαι, φιλοῦν τὸν κόλπον μου.

Τὸ δὲ ταλίππερον πτηνόν, τὸ χθὲς περιθισμένον,
Μὲ βλέπει ἀναθάλουσαν καὶ τρέχει θαρραλέον·
Κ' ἐνῶ τὴν φύσιν νὰ πεύθῃ βλέπει τετραμασμένον,
Μὲ πλητταίνει ἀφοδὸν καὶ ὄλον χαρὰν πνέον.

Σ' τοὺς κλάδους μου καθίσει,
Καὶ τοὺς γλυκεῖς του ἔρωτας νὰ κελαδῇ ἀρχίζει.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν τῶν λευκῶν ἀνθῶν μου εὐωδίαν,
Φωνὴν ἐκπέμπει καὶ αὐτὸ με θυμητὴ καρδίαν·
Ἀνοιξάτε, ἀναβοᾶ, ὡ δένδρα τεθλιμμένα,
Σταλίσσατε τοὺς κλάδους σας μὲ φύλλα πυκνωμένα,

Κοσμήσατε τὴν φύσιν,
ὦ! βλέπετ' εὐρισκόμεθα περὶ χειμῶνος δύσιν.

Μὲ τ' ἄνθη σου καλὴ βροῖα τὰ βρόδινα κοσμήσου·
Καὶ σὺ φίλη μέλι μου καὶ σὺ ἀνθησταλίσσου·
Ἄνθη, παρακαλέα μου ἐνδύσου μωραφόρα,
Καὶ εἰς τὸ ἔρο πρόσφερε τὰ εὐσμά σου ὄρωρα.

Τὰ δένδρα ὅλ' ἀνήθη,
Σπλῆν σας τὴν ἐερινὴν καιρὸς νὰ ἐνδύθητε.

Ἡ ἀμυγδαλὴ πολλαπλασιάζεται συνήθως διὰ τῶν ἀμυγδαλῶν, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἴναι σκληρὰ, γαίρει δὲ εἰς θερμὰ κλίματα καὶ εἰς μεσημβρινούς τόπους. Εὐδοκίαι εἰς κάθε γῆν, περισσότερο ὅμως εἰς ἀμυγδαλῆς γαίης. Ἐνοσθελμίζεται δὲ μὲ ἀμυγδαλῆν ἄλλου εἴδους, καὶ δέχεται ἐμβολίασμα βόθακινῆς, ἥτις καὶ δι-
ορκεῖ περισσότερο. Ἐὰ καλλίτερα εἶδη τῶν ἀμυγδαλῶν, ὅσα σήμερον παρ' ἡμῖν εὐρίσκονται, εἶναι τὰ τῆς Αἰγί-
νης, τὰ τῆς Χίου, τὸ Σουλτανικὸν λεγόμενον, καὶ τὸ ἀμυγδαλοροδάκηνον.

ΛΙΝΙΓΜΑ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν βασιλείων εἴμ' ἰγὼ καὶ τῶν βουλῶν,
Κ' εἰς τὸ μέσον τῆς ἀβύσσου κ' εἰς τὰ ὕψη τῶν βουνῶν
Ἐγὼ ἄρχω. Πλὴν ὁ τόσον παντοδύναμος ἔγῳ,
Κ' εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐδέλλας νὰ χωρέσω ἐμπορῶ
Ἄν δ' ἀπὸ ἀπροσεξίαν πλησιάσω εἰς τὸ οὐδ',
Ἐξ ἐκ θαύματος δὴ τότε παρευθὺς γίνεται βουδ'.

Σ Τ Ο Β Α Ι

Ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων πόλεων τῆς ἐν Μακεδονίᾳ
Μελαγονίας χώρας ἦτο κατ' εἶναι μέχρι νῦν, σώζουσα
τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, αἱ Στοβαί, νομιζομένη πατρὶς Ἰω-
άννου τοῦ Στοβαίου, φιλοσόφου τῆς Δ'. Ἐκατονταετη-
ρίδος, τοῦ συγγράψαντος τὴν σωζομένην ἀξιολογὸν *Ar-
θρολογίαν ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν*,
ἐρανισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ πεντακοσίων παλαιῶν συγ-
γραμῶν. Ἡ πόλις αὕτη καίτοι οὐ μακρὰν τοῦ Ἄξιου
(Βαρδαρίου) πρὸς νότον, περίπου κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν
ἐκ Σκαπίας (Οὐσακίου) εἰς Θεσσαλονίκην. Λέγεται δὲ
Θεσσαλονικίτι κατὰ παραφθορὰν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος
Στοβαί, ὡς γράφουσιν αὐτὸ οἱ ἡμέτεροι, περιφρονούν-
τες οὕτως εἰπεῖν, ἢ ἀγνοοῦντες τὸ γνήσιον τοῦ τόπου
ὄνομα, καὶ τοὶ ἀγαπῶντες τὴν καθαρότητα καὶ ἀκρι-
βειαν τῆς γλώσσης.

Αἱ Στοβαί ἔχουσι καὶ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν
ἄχρῳθε μητροπολίτην. Ἡ πόλις αὕτη περιεχει σήμε-
ρον περίπου 350 οἰκογενεῖας χριστιανικῆς. Δ.

Ἐπιτιμοῦμεν τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἑσφόρους
τῶν ἐν Σμύρῃ Γροικικῶν Σχολείων, ὅτι δεχόμενοι προ-
θύμους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας ἐκ παντὸς γένους καὶ πά-
σης θρησκείας, περιποιῶνται ἐπιμελῶς ἐξίτου πάντα
τὰ παιδία, προσερχόντες ἵνα μὴ ὑπάρχη ποτὲ ὡς ἐξ αὐ-
τῶν ἢ παραμικρὰ ἀφορμὴ καὶ ὑπόνοια ποτὲ εἰς τοὺς
συγγενεῖς ἢ ὁμογενεῖς καὶ ὁμοθρήσκους τῶν παιδίων
περὶ διαθέσεως προσηλυτικῆς, ἂν ὅχι περὶ σκοποῦ τοι-
σῶτος, ὅποσον ἔχουσιν ἐνταῦθα σήμερον μόνοι οἱ ἱε-

σοῦται, αἱ λεγόμεναι Ἐλεημοσιότητες καὶ γράφει καὶ ἄλ-
λοι Λατίνοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. ἄνδρες καὶ γυναῖ-
κες μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν, σπρόμενοὶ οἱ πάντες
ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἰησοῦτισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦντον,
ἐξαιρουμένων μόνον κατὰ τὸ δίκαιον ὀλίγων βουεργῶν
καὶ φιλανθρώπων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Οἱ Γραι-
κοὶ κελῶς ποιῶντες, ἀγκῶσι καὶ τιμῶσι πάντας τοὺς
λαούς, ἀκολουθοῦντες πανταχοῦ τὰς περὶ ἀνεξίθρησκείας
φιλανθρώπων ιδέας τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας καὶ
φυλῆς, καὶ τοὶ φυλάττοντες πιστῶς καὶ γενναίως τὰ εὐ-
αγγελικὰ, τὰ πατρια δόγματα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Ν Ε Κ Ρ Ο Α Ο Γ Ι Α.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀνα-
τολῆς τοῦ ἔτους 1851 ἀπέδωκεν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν
μετὰ δεκαπενταήμερον βραχνύχῃ νόσον ἀξιοτίμος τις
νεάνης, ἡ Δεσποσύνη Θεανῶ Κ' Ἰάδου, μέλος εὐγενὲς χρη-
στῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν Σμύρῃ ὁμογενῶν. Τὸν αἰ-
φιλιδιον καὶ ἄωρον τῆς νεότητος θάνατον ὀφείλει δι-
κίως καὶ εὐλόγως πάντα εὐαίσθητος ψυχὴ ἐπὶ μᾶλ-
λον νὰ θρηνησῇ καὶ νὰ λυπητῆι ὅσκις μάλιστα τὸν ὑ-
στερούμενον τῆς ἐπαύθου μὲν, ἀλλὰ καὶ γλυκείας ἐν
τῷ κόσμῳ ἡμῶν τῷ ὄντι πολλάκις ζωῆς, περιβάλλον
πλεονεκτήματα καὶ χάριτες εὐγενεῖς ὡς ἐπιπλέον καὶ
ἀξιοτίμων συγγενῶν, ἢ ἀγαθῆ καὶ ἐπιτεπέως αὐτῇ κόρη
ὑπὸ τὰς γλυκύτερας ἐλπίδας χρηστοῦ μέλλοντος ἐπι-
μελῶς ἀνατραφεῖσθαι, εἶχε δικαίως ἐπισύρειν τὴν συμ-
πάθειαν καὶ τὸν ἔπαινον τοῦ πολλοῦ κόσμου διὰ το ἰ-
λκρὸν καὶ εὐτρώσιον τοῦ ἥλιος τῆς διὰ τὸ φιλόκαλον
καὶ εὐπρεπὲς τῶν τρόπων αἰ-τις, διὰ τὴν ἀγνήν πρὸς
ἅπαντας καὶ εὐτρέπη οἰκιοσύνητά της, προσφορομένη εἰς
ἕκαστον φιλοκειθήνης πάντοτε χαρίεσσα καὶ λίαν εὐτρέ-
πέως. Ἀλλὰ τὸ φάτηγαν, τὸ πικρὸν φάσγανον τοῦ
θανάτου τὴν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς παντὸς
εἶδους τυφλῶς, καὶ ἀνεξικρέτως ἀσπάχης δρέπον ἀ-
φῆρασαν ἐξείσθης ἐκ τῶν γλυκερῶν κόλπου τῆς ὀ-
δυρομένης οἰκογενείας τὸ εὐθαλλὲς αὐτῆς ἄνθος, καὶ
καὶ ἔστυρεν ἀνιεύως εἰς τὸν σκληρὸν τάφον, πρὸς ἅπαν-
τας δειλιῶσαν καὶ μὴ τὴν καλὴν παρθένον ταύτην
λύπην δικαίως οὐ τὴν τυχούσαν. Ἡ ἐκφορὰ τοῦ λειψί-
νου αὐτῆς ἐγένετο ἐν πλήρει παρατάξει καὶ εὐπρεπεῖα,
ἢ δ' ἅπανταχόθεν συβρῶν τοῦ λαοῦ καὶ τὸ πλῆθος ὁμοῦ
τὸν νεκρὸν αὐτῆς παρακολουθούτων εὐγενῶν πολιτῶν
ἐμαρτύρει καὶ ἐσεβασίον τὴν γενικὴν θλίψιν καὶ συγκί-
νησιν πάσης καρδίης. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ
τάφου ἀπεινεμάθησαν πρὸς τὴν παρθένον συγχωρητήριος
πύχνοιος ἐκφωνήσεις ὑπὸ συμπαιθείας ὄλης καὶ ἀγά-
πης ὑπαγορευθεῖσαι. Συνενόοντες καὶ ἡμεῖς τὴν θλί-
ψιν ἡμῶν μετὰ τῆς δικαίας συγκινήσεως ἅπαντων ἐκ-
φωνοῦμεν ἐκ κέντρου ψυχῆς ἡμῶν καὶ καρδίας τὸ
Αἰώνια σοὶ ἡ μνήμη εὐγενῆς καὶ ἀξιερχοῦτος κόρη. Ο
Θεὸς ὁ πανάγαθος καὶ παντοκράτωρ ἀναπαύσει σε ἐν
τοῖς κόλποις Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. Ἀμήν.